

tři
scény
plné
emocí

1/2022

DIVADELNÍ REVUE *DJKT*

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

 DJKT.

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

Vážení diváci,

jsem rád, že Vás stále můžeme vítat na všech třech našich scénách a že nám i přes všechna omezení a nepohodlí zachovávejte věrnost. Doba to není jednoduchá a i Vy jste si jistě všimli, že v letošní sezóně jsme museli zrušit řadu představení. Na vině nebyl jen covid, ale například také zranění, které se může přihodit každému z nás. Na těchto řádcích bych Vám proto

chtěl poděkovat, že veškeré změny v programu – zrušená či přesunutá představení – chápete a přes všechny tyto události, které se často objeví na poslední chvíli, nás opakovaně navštěvujete.

Naše divadlo má totiž co nabídnout! Repertoáru opery se věnuje ve svém úvodu šéf souboru Jiří Petrdlík, mně dovolu, abych zmínil inscenace ostatních souborů. Činohra právě v těchto dnech zkouší světoznámý historický thriller *Čarodějky ze Salemu*, který vznikl na základě skutečné události. V této hře o nejslavnějším čarodějnickém procesu všech dob se představí téměř celý soubor činohry. Tentýž soubor na jaře uvede premiéru současné britské hry *Lidé, místa, věci* o herečce, jež bojuje s drogovou závislostí, a jako protipól k náročným tématům konverzační komedii *Pravda*, již jsme z umělecko-technických důvodů museli nahradit původní plánovaný titul *Figarova svatba*. Věříme, že Vás tato hra o nevěře, ve které se lze jako o závod, v podání Michala Štěrbý, Apoleny Veldové, Jany Ondruškové a Jaroslava Matějky pobaví a upřímně rozesměje. Soubor baletu připravil taneční drama *Srdce* s netradičním a velice silným příběhem, jehož hlavním motivem je transplantace srdce. Dalším tanečním titulem bude *Lady Macbeth – 1865* s Jarmilou Hruškociovou v titulní roli a v choreografii Libora Vaculíka, kterého plzeňští diváci již dobře znají. Soubor muzikálu představí další vítězná díla z projektu *Intro – Píseň pro Ninu* a českou premiéru neobyčejného komorního muzikálu *Fun Home* nahlížejícího pod pokličku navenek dokonalé rodiny majitele pohřebního ústavu. To je jaro v našem divadle opravdu ve zkratce, další zážitky připravujeme a doufáme, že celou sezónu završíme Nocí s operou, jejíž součástí bude i jedno velké překvapení.

Milí diváci, děkujeme, že jste s námi. Přeji Vám z celého srdce zdraví a touhu objevovat další a další umělecké zážitky.

Martin Otava
ředitel DJKT

Vážení a milí přátelé opery,

dovolte mi, abych Vás v novém kalendářním roce jménem celého operního souboru co nejsrdečněji pozdravil a věnoval následující řádky tomu, na co se můžete v nejbližších týdnech a měsících těšit.

Nejprve je to dlouho očekávané uvedení vynikající opery *Alceste*, jejímž autorem je jeden z největších

operních reformátorů v historii – Christoph Willibald Gluck. Operu režíroval můj předchůdce Tomáš Ondřej Pilař, hudební nastudování je dílem jednoho z nejvýznamnějších světových odborníků na Gluckovu hudbu, renomovaného německého dirigenta Michaela Hofstettera. Ještě mi dovolu krátkou poznámku – *Alceste* je vůbec první Gluckova opera, kterou v novodobé historii DJKT uvádí. Následovat bude koncertní provedení vrcholného Haydnova oratoria *Stvoření*. Haydnova hudba na plzeňském jevišti zazněla naposledy před více než čtyřiceti lety, a tak je nejvyšší čas se k ní opět vrátit. Osobně se na dubnové uvedení Haydnova *Stvoření* velmi těším, Haydn patří totiž k mým nejoblíbenějším skladatelům a jeho oratorní tvorbu považuji za jeden z absolutních vrcholů klasické hudby. Na červen pro Vás připravujeme světovou premiéru opery psané přímo pro naše divadlo a náš soubor. Tentokrát to bude opera *Quo vadis*, kterou komponuje renomovaná skladatelka Sylvie Bodorová. Ta spolu s Martinem Otavou vytvořila i libreto volně inspirované historickými událostmi, jak je mimo jiné zpracovává i stejnojmenný román polského spisovatele Henryka Sienkiewicze. A na úplný závěr sezóny, jak pevně věřím, se opět po vynucené odmlce vrátíme do amfiteátru na Lochočíně s Verdiho *Macbethem*, kterého jsme již dvakrát museli, ač velmi neradi, odložit. Věřím, že také budeme realizovat mezinárodní projekty, z nichž nejvýznamnější bude tradiční hostování opery DJKT na festivalu *Musica Bayreuth*, tentokrát i v kooperaci s dalším německým festivalem *Gluckfestspiele*. Jedním z vrcholů sezóny bude i uvedení Janáčkovy *Věci Makropulos* v historické budově Národního divadla v Praze v březnu 2022 a také premiéra soudobé opery *Jsem kněžna bláznů*, jejímž tématem je život Boženy Němcové. Tuto komorní operu, kterou složila skladatelka Lenka Nota, v premiéře uvedeme koncem června na prestižním festivalu *Smetanova Litomyšl*.

Milí přátelé a naši věrní diváci, nemusím snad dodávat, že se na Vás všechny opravdu neobyčejně těšíme, a věřím, že máte z čeho vybírat. Na shledanou v divadle!

Jiří Petrdlík
šéf souboru opery

DIVADELNÍ REVUE

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

Kontakty:

Ředitelství
Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 049

Odd. prodeje a služeb,
předplatné a hromadné objednávky
Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 185, 378 038 186
predplatne@djkt.eu

Denní pokladna
Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
Po–Pá: 10.00–18.00
tel. +420 378 038 190
vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny
(hodinu před začátkem představení)
Velké divadlo, Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 128

Nové divadlo, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 059

Malá scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 439

Odd. marketingu a propagace
Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 180

DIVADELNÍ REVUE DJKT
vychází 4 x ročně
MK ČR E 14075
Vydává: Divadlo Josefa Kajetána Tyla, příspěvková organizace,
Palackého nám. 2971/30, 301 00 Plzeň – za podpory MK ČR
a Plzeňského kraje
IČ 00078051
Ředitel DJKT: doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.
Zřizovatel DJKT: statutární město Plzeň
Odpovědná redaktorka: Bc. Martina Drbušková
Grafické zpracování: Michal Světlík
Foto: Irena Štěrbová, archiv DJKT (není-li uvedeno jinak),
Sazba: Miroslav Herejk
Tisk: Typos, tiskařské závody, s.r.o.
1/2022 vychází 11. února 2022.
Uzávěrka 16. ledna 2022. Změna programu vyhrazena.

OBSAH

2-3	Nově na repertoáru / balet Don Quijote
4-5	Nově na repertoáru / muzikál Sunset Boulevard
6-7	Nově na repertoáru / činohra Lindauer? Pákehã!
8-9	Nově na repertoáru / opera Alceste
10-11	Nově na repertoáru / činohra Čarodějky ze Salemu
12-13	Premiéry / muzikál Fun Home
14-15	Premiéry / balet Srdce
16-17	Premiéry / balet Lady Macbeth – 1865
18-19	Premiéry / činohra Pravda
20-21	Premiéry / činohra Lidé, místa, věci
22	Nově na repertoáru / činohra Chytrá horákyne
23	Mozaika
24	Premiéry / opera Stvoření
25	Lidé v Plzni mě neustále motivují a inspirují Rozhovor s Danielem Kfelířem
29	Věčně energická Maty oslaví šedesát let
30-31	Jubileá / Vzpomínáme

titulní strana
Barbora de Nunes-Cabraia (Alceste)
foto Martina Root
zadní strana
Kristýna Miškolciová (Srdce)
foto Mário Bakuš

DON QUIJOTE

Ludwig Minkus

Premiéra 13. listopadu 2021
ve Velkém divadle

Úprava libreta a režie **Jiří Pokorný**
Choreografie **Jiří Pokorný**
podle **M. Petipy a A. Gorského**,
Nelly Danko podle **B. Bregvadzeho**
Hudební aranžmá **John Lanchbery**
Hudební nastudování **Norbert Baxa**
Dirigent **Norbert Baxa / Josef Kurfjrt**
Scéna **Daniel Dvořák**
Kostýmy **Dana Haklová**
Světelný design **Antonín Pflieger**
Baletní mistři **Zuzana Hradilová, Markéta Pospíšilová**

„Atraktivita nové inscenace spočívá především ve vysoké úrovni tanečních výkonů. Na premiéře excelovali v hlavních rolích technicky výborně disponovaní Mami Hagihara v roli Kitri a Karel Audy jako Basila. Mami Hagihara je temperamentní Kitri i éterickou Dulcineou v Quijotově snu po boji s větrným mlýnem. Je působivá v celé škále tanečního projevu. Za své precizně provedené otáčky fouetté si zaslouží vysoké hodnocení. S Karlem Audym vytvořili neodolatelný pár, který sklízěl po celý večer zasloužené ovace na otevřené scéně. Karel Audy tančí s přirozenou mužnou ladností, skáče a točí piruety bez sebemenšího zaváhání. Výborným toreadorem Espadou byl Justin Rimke a jeho partnerkou Mercedes šarmantní Sara Aurora Antikainen. V tanci dokázali svou až aristokratickou povýšeností vytvořit efektní kontrast k ústřednímu páru Basila a Kitri. [...] Za úspěchem, který měla inscenace u premiérového publika, stojí především výborné taneční výkony. *Don Quijote* má díky nim v sobě potřebnou energii a rovněž komediálnost, která je zvláště v dnešní době vítaným odlehčením. Je především přehlídkou precizních tanečních výkonů, které si ovace zaslouží vrchovatou měrou.“

Gabriela Špalková, OPERAPLUS.CZ, 16. listopadu 2021

„Plzeňský soubor je sice početnější než dříve, nicméně ne natolik, aby se sóloví tanečníci nemuseli v reprízách ujmout i jiných rolí. Zatímco v premiéře tančil Basila výtečný K. Audy a jeho alternant R. Ševčík potěšil komickým ztvárněním Sancha Panzy, v první repríze se K. Audy doslova zaskvěl v roli toreadora Espady. Následný Ševčíkův suverénní taneční i herecký výkon v partii Basila (20. 11.) umocnila i jeho partnerka Shiori Nirasawa (v premiéře tančící Amora), která byla coby Kitri v této náročné roli příjemným překvapením...“

Marta Ulrychová, HUDEBNÍ ROZHLEDY, 10. prosince 2021

Richard Ševčík

Sara Aurora Antikainen, Justin Rimke

Kristina Kodedová, Kristýna Miškolciová

Joshua Lee, Andronika Tarkošová

SUNSET BOULEVARD

Andrew Lloyd Webber /
Don Black / Christopher Hampton
podle filmu Billyho Wildera

Uvádíme v licenci The Really Useful Group Ltd.

Premiéra 4. prosince 2021
na Nové scéně

Český text **Michael Prostějovský**

Režie **Lumír Olšovský**
Hudební nastudování **Kryštof Marek**
Choreografie **Lukáš Vilt**
Dirigent **Dalibor Bárta / Kryštof Marek**
Dramaturgie **Pavel Bár**
Scéna **Lucie Loosová**
Kostýmy **Andrea Pavlovičová**
Pěvecké nastudování **Sára Bukovská**
Lighting design **David Janeček**
Sound design **Tomáš Lorenc, Matouš Pilný**

„Premiéra muzikálu *Sunset Boulevard* v čele se Stanislavou Topinkovou Fořtovou byla prostě jeden velký „SUKCES!“

MUSICAL.CZ, 5. prosince 2021

„Perfektní zpracování, krásné texty, písně, hudba! Naprosto úžasně obsazení! Excelentní Stanislava Topinková Fořtová a Pavel Režný a samozřejmě všichni, co zpívali, hráli, tančili.“

„Slyšela jsem, že jsou dobří, ale že jsou takhle dobří! Zněla spontánní hláška neznámé divačky. Hudba dechberoucí, zpěv famózní, scéna a kostýmy opulentní – muzikál superlativů. Ale hlavně se hraje o důležitých věcech, o ceně za život ve lži, o ceně za sebeúctu. Gratulace a velký dík Stáně Topinkové, Pavlovi Režnému i všem ostatním.“

z reakcí diváků, I-DIVADLO.CZ, 4. prosince 2021

Stanislava Topinková Fořtová, Pavel Režný

Pavel Režný, Stanislava Topinková Fořtová, Roman Krebs, company

Charlotte Režná, Lukáš Ondruš, Pavel Režný

Pavel Režný, Jozef Hruškovi, company

LINDAUER? PĀKEHĀ!

CESTA PLZEŇSKÉHO MALÍŘE (AŽ) K MAORŮM

Renata Putzlacher

Světová premiéra 18. prosince 2021
ve Velkém divadle

Režie **Radovan Lipus**
Dramaturgie **Zdeněk Janál**
Scéna **David Vávra**
Kostýmy **Tomáš Kypta**
Hudba **Tomáš Kočko**
Pohybová spolupráce **Jiří Pokorný**
Světelný design **Jakub Sloup**

„Avšak *Lindauer? Pākehā!* není životopisnou freskou či encyklopedickým heslem. Autorka našla v malířově příběhu nosná témata: hledání identity (byl vlastně Lindauer spíš Bohumír nebo Gotfried?) i hledání sebe sama coby člověka a také hledání uměleckého výrazu; v neposlední řadě pak vzájemný respekt a pochopení odlišných kultur. A Radovan Lipus se stal vynikajícím jevištním vypravěčem tohoto příběhu. Inscenace, trvající (včetně přestávek) dvě hodiny, plyne bez jediného zaškrbnutí. Je zábavná, poetická, s důrazem na dobré herecké výkony. [...] Obdobně jemně a procítěně je pojetí postavy Lindauera v podání Marka Mikuláška. Skvěle zahrál proměnu od odhodlaného mladého muže po stárnoucího umělce, který touží po domově a bilancuje svůj vztah k ženám a k rodině. Co se týká výkonu Jana Maléře coby novozélandského domorodce, tak sugesce, zda tu nemáme co do činění se skutečným maorským náčelníkem, je málokdy vídaná. Za průvodce a komentátora děje autorka zvolila Lindauerova syna Viktora. [...] Matyáš Darnady byl jakožto Viktor energický a nenucený, vynikající bylo třeba jeho podání zhubnělé básně Konstantina Biebla. Ostatně hudba Tomáše Kočka tvoří velmi organickou součást inscenace. Povedené jsou různé hudební vtipky. Silná i humorná je scéna prvního setkání Čechoněmců s Maory, kdy se z počátečního strachu zrodí mix písně *Plzeňská věž* převyšuje kopce a maorského bojového tance, to vše za doprovodu dud.“

Michaela Svobodová, ART.CESKATELEVIZE.CZ, 18. ledna 2022

„Jde hlavně o poctu plzeňskému rodákovi, ale hraje se třeba i o tom, že když se k lidem chováme s úctou, vrátí se nám to.“

„Neznám v současném českém divadle nikoho, kdo by svedl oživit historii s takovou elegancí jako Radovan Lipus. Je to vtipné, hravé, poetické – a ještě historicky až puntičkářsky přesné. S režisérem si skvěle rozumí Marek Mikulášek – jako by tohle byla role, na kterou roky čekal; i hudebně je brilantní.“

„Bavil mě novozélandský rodák Jan Maléř, leckterý Maor by se od něj mohl učit. Energií nešetří ani Matyáš Darnady, elegantní a sympatický průvodce po tatínkově osudu.“

z reakcí diváků, I-DIVADLO.CZ, 18. prosince 2021

Matyáš Darnady

Josef Nechutný, Apolena Veldová, Karel Vondrášek, Marek Mikulášek, žáci DDD

Jan Maléř

Klára Kuchínková, Marek Mikulášek

ALCESTE

Christoph Willibald Gluck

Premiéra 15. ledna 2022
ve Velkém divadle

Hudební nastudování **Michael Hofstetter**
Dirigent **Michael Hofstetter / Jiří Petrdlík**
Režie **Tomáš Ondřej Pilař**
Scéna **Petr Víték**
Kostýmy **Eva Jiříkovská**
Světelný design **Daniel Tesař**
Dramaturgie **Zbyněk Brabec**
Sbormistr a asistent dirigenta **Jakub Zicha**
Choreografie **Martin Šinták**

„Překvapila precizní intonace nejen smyčkových nástrojů s hostující koncertní mistry Birgit Schnurpfeil, specializovanou na historicky poučenou interpretaci, ale zejména všech dechů, dřevěných i žesťových. Výborný byl i hráč na cembalo a zároveň sbormistr Jakub Zicha, který neměl k dispozici ani čísla generálbasu, protože Gluck je již v partituru nepsal. Všechny sborové výstupy vyzněly jistě a kompaktně, ať již byl sbor přímo na scéně, nebo za poloprůhlednou oponou vzadu na jevišti, nebo zpíval s uměle dodaným dozvukem mimo scénu. [...] Již výše zmíněných dětských rolí se zhostili při premiéře Ivana Bystřická jako Aspasia a Daniel Straka jako Eumelo. Zpočátku jsem přemýšlel, proč dívka nebyl svěřen hlas role Eumela, který se pohybuje intonačně ve vyšších polohách, ale při dalším poslechu obou jejich hlasů, kdy se dívka již hlas zabarvil do sametové hloubky a chlapec dosahoval nejvyšších poloh s naprostou lehkostí, jsem jejich výkony mohl jen obdivovat. Jejich hlasy byly podpořeny mikroportem. Konečně hlavní role Alceste patřila při premiéře Barboře de Nunes-Cambráia. Dlouhé pasáže zpívala velmi průzračným, čistým a i do výšek naprosto suverénně se pohybujícím hlasem. Při dlouhé závěrečné děkovačce samozřejmě sklídila zasloužený ohlas i u publika.“

„Režisér Tomáš Ondřej Pilař vychází z kvality skvěle vybraných sólistů, kteří se plně soustředí na postavu, již ztělesňují, a kromě niterného prožitku ji obohacují o velmi úsporná gesta, která jsou koordinovaně přesná ve své jednoduchosti. Velmi empaticky si v tomto duchu počínal také choreograf Martin Šinták, s nímž režisér spolupracuje rovněž opakovaně. Inscenaci vévodila představitelka Alceste mezzosopranistka Barbora de Nunes-Cambráia, jejíž hlas krásně dozrál, propojil své hlasové rejstříky včetně výšek a zněl klidně, uvolněně a melodicky. Její důstojná a citlivá Alceste, která obětovala svůj život za milovaného manžela, zůstane dlouho v paměti. Tenorista Philippe Castagner, kterého jsme už v Plzni viděli jako Idomenea, byl dokonale slabošským Admetem. Na jevišti nezazněl jediný slabší výkon. [...] Plně hlediště operu soustředěně vnímalo a citlivě tleskalo v průběhu představení pouze dvakrát, a to tehdy, když představitelka hlavní role Alceste zazpívala své nejzávažnější árie. Díky za to. Závěrečný potlesk byl intenzivní a dlouhý. Krásný zážitek.“

Petr Novák, KLASIKAPLUS.CZ, 16. ledna 2022

Olga Janáčková, ČASOPIS HARMONIE, 20. ledna 2022

Anita Da Conceicao

Karolína Plicková

Jan Tejkal, Philippe Castagner

scéna z opery

ČARODĚJKY ZE SALEMU

Arthur Miller

Premiéra 5. února 2022
na Nové scéně

Překlad **Kateřina Hilská**

Režie **Adam Doležal**

Dramaturgie **Zdeněk Janál**

Scéna **Michal Syrový**

Kostýmy **Agnieszka Pátá-Oldak**

Hudba **Petr Zeman**

Pohybová spolupráce **Jiří Pokorný**

Sbormistryně **Anna-Marie Lahodová**

Světelný design **Jakub Sloup**

S režisérem Adamem Doležalem o jeho Čarodějkách

Z jakého úhlu pohledu se na Čarodějky především díváš, co je v nich pro tebe tematicky nejpodstatnější?

Čarodějky vnímám jako takový Millerův protestní výkřik. Zvednutý ukazováček, varování nad tím, kam může lidskou společnost dovést davová hysterie, jak snadno se dá davem manipulovat a kam až může taková manipulace zajít. Je to v lecčems vlastně modelová hra s jistým politicko-sociálním podtextem. Tuším, že to řekl Francisco Goya, že „spánek rozumu plodí příšery“. Tak nějak bych si pojmenoval i téma této hry.

Inscenace obsahuje i výraznou hudební složku, která je realizována živě. Jaký je tvůj režijně-hudební záměr?

Nápad s živou hudbou vyplynul z přemýšlení nad vizuální složkou inscenace. V ní pracujeme spíše znakovým systémem, v jednu chvíli evokujeme jistou dobovost, která je ve hře obsažená, ale neilustrujeme ji, a postupem času se přesouváme do systému čistě divadelního znaku. Nijak nezakrýváme, že jde o divadlo, tak proč zakrývat hudební složku? Navíc Miller sám označil v jednom rozhovoru Johna Proctora za svým způsobem hrdinu antické tragédie. Vzpomněl jsem si tedy na antický chór a přišlo mi zajímavé, že bychom pomocí hudby a zpěváků reagovali na dění na jevišti, podporovali vnitřní život postav a zároveň je hnali k neodvratnému konci.

Přestože jsou Čarodějky ze Salemu hrou rozsáhlou, bohužel se nám vlivem provozních změn podstatně zkrátil čas na její zkoušení. Jak ses k tomu jako režisér musel postavit, v čem byla ta práce pro tebe jiná než obvykle, kdy je více času na hledání významů a smyslu společně s herci?

Jiná byla právě v nedostatku času a ve všem, co to s sebou nese. Bohužel odpadlo několik fází, které při běžném zkoušení pomáhají, a tak byla větší tíha samostatné práce na hercích. Naštěstí mi v tomhle všichni vyšli vstříc a pomáhali, jak jen to šlo. A za to bych všem moc rád poděkoval. A asi nejvýraznější změna je celková únava, věřím, že nejen moje, protože tempo zkoušení bylo neuvěřitelné.

Zdeněk Janál

Jana Ondrušková, Zuzana Ščerbová

Klára Kuchinková, Jan Malěř

Jana Ondrušková, Denisa Cupáková,
Klára Kuchinková, Emma Česáková, Eliška Vocelová

Pavel Pávilovský, Marek Mikulášek

FUN HOME

Lisa Kron / Jeanine Tesori

podle grafického románu kreslířky Alison Bechdel

Česká premiéra 26. února 2022
na Malé scéně

Český text **Hana Nováková**

Režie **Lumír Olšovský**

Hudební nastudování a dirigent **Pavel Režný**

Dramaturgie **Pavel Bár**

Choreografie **Pavel Klimenda**

Scéna a kostýmy **Andrea Pavlovičová**

Lighting design **Lumír Olšovský**

Sound design **Matouš Pilný**

Alison **Eva Staškovičová**

Alison (teenager) **Emá Karpeles / Viktorie Vítová**

Alison (dítě) **Markéta Jindrová / Silvie Kropáčová**

Bruce Bechdel **Jozef Hruškoci**

Helen Bechdel **Lucie Dolejšková**

Christian Bechdel **Robin Beneš / Tobiáš Freja**

John Bechdel **Jáchym Karhánek / Tadeáš Prokop**

Jenn **Kateřina Tafatová**

Roy / Bobby Jeremy **Pavel Klimenda**

Mark **Dušan Kraus**

Pete **Pavel Režný**

Nejlepší hudba, nejlepší libreto, nejlepší muzikál roku – v těchto třech hlavních a dvou dalších kategoriích prestižních amerických divadelních Cen Tony zvítězil v roce 2015 muzikál *Fun Home*, který se na konci února představí plzeňským divákům na Malé scéně DJKT. Jak je v našem divadle dobrou tradicí, inscenace bude v Plzni uvedena v české premiéře a zároveň jako teprve třetí nastudování tohoto úspěšného broadwayského titulu na evropském kontinentě.

Muzikál *Fun Home* skladatelky Jeanine Tesori (*Hledá se muž. Zn.: Bohatý!, Shrek* ad.) a libretistky Lisy Kron vychází ze stejnojmenného grafického románu – či chcete-li komiksu – kreslířky Alison Bechdel. Při jeho tvor-

kostýmní návrhy Andrey Pavlovičové

bě shromáždila vlastní kresby z dětství, deníky, které si psala od deseti let, mapy rodného městečka Beech Creek v Pensylvánii, staré poznámky, fotky či dopisy po otcí. Několik následujících let pak všechny podklady zpracovávala do podoby knižního debutu, který spatřil světlo světa v roce 2006, o dva roky později i v češtině pod názvem *Rodinný ústav*. Jedná se o autobiografickou komiksovou tragikomedií, popisující Alisonino dětství a mládí a především její blízký, ale složitý vztah s otcem Brucem. Vzniklo tak výjimečné komplexní dílo, které kritiku i čtenáře zaujalo ilustracemi i doprovodným literárním textem. Publikace byla mnohými prestižními americkými časopisy vyhlášena knihou roku a zároveň získala pověst komiksu, jenž vzácně dosahuje úrovně

krásné literatury. Jak se píše v anotaci českého vydání, prostě, něžné i humorné obrázky s mnoha důležitými detaily činí ne zrovna veselý rodinný memoár – příběh dcery a jejího otce – natolik plastickým, že spojení zážitku vizuálního a literárního doznává velmi silné symbolózy.

Obdobné symbiózy se podařilo dosáhnout i autorkám muzikálové adaptace *Fun Home* díky citlivě a emotivně vzájemně propojené a doplňující se hudbě, textům písní, dialogům a situacím. Divákům tak umožňují nahlédnout pod pokličku navenek dokonalé americké rodiny středoškolského učitele literatury a zároveň provozovatele pohřebního ústavu v 70. letech minulého století. Jeho největší vášní je však péče o dům, jehož exteriér i interiéru svépomocí precizně zrekonstruoval do někdejší historické podoby včetně těch nejmenších detailů každého kusu nábytku či závěsu. Alison, průvodkyně svým životním příběhem, publiku postupně a s velkou upřímností odhaluje zákulisí každodenního fungování své zdánlivě vzorné rodiny, zkoumání vlastní osobnosti i všech stránek života dospívající dívky a zároveň sama hledá odpovědi na nezodpověditelné otázky o skrytých tajemstvích vlastního otce. Díky tomu nakonec zjišťuje, že s ním má společného mnohem více, než kdysi tušila.

Hlavní postavu Alison ve třech věkových rovinách ztvárňují tři generace představitelky v čele s Evou Staškovičovou, jež se touto inscenací po mateřské dovolené vrací zpět na jeviště: „*Na roli Alison se strašně těším a děším se zároveň. Těším se, že budu zase pracovat, vyloženě makat, protože zde nebudu moct použít žádný osvědčený ‚šuplíček‘. Těším se, že budu mít krátké vlasy, což celý život chci, ale jsem na to srab, že si na pár hodin denně ‚odpočinu‘ od mateřských povinností. Chvilí nebudu mít oblečení určené na kojení a možná si stihnu sem tam i namalovat na ‚ksicht‘ obličej. Zároveň se ale děsně bojím. Jak můžu zvládnout takhle náročnou roli, kde mám vypadat o deset let starší, jak můžu odejít na pár hodin denně od svého miminka, zvládnou se vůbec ještě namalovat...?‘*“ světuje se s úsměvem Staškovičová.

Koncepci inscenace přibližuje šéf souboru muzikálu a režisér inscenace Lumír Olšovský: „*Divákovi musí být na první pohled jasné, že na jevišti nesleduje reálný život, ale vyprávění dospělé Alison, příběh odehrávající se v její hlavě, její vzpomínky, třeba zkrzeslené či tendenční. Chceme tak navázat na původní tragikomiks Alison Bechdelové – na jevišti se budou chvílemi dít věci, které obvykle nezažíváme: postavy se mohou pohybovat jakoby kresleně, v důležitém momentu třeba ustrnou v nějakém gestu, jak tomu v komiksech bývá.*“ Ilustrované předloze odpovídá i styl scény a kostýmů plzeňským muzikálovým divákům dobře známé výtvarnice Andrey Pavlovičové. Možnost realizace v inscenačním týmu tentokrát vedení souboru poskytlo i dvěma domácím členům – hudebně titul nastuduje a představení bude dirigovat Pavel Režný. „*Muzikál Fun Home je podle mne neskutečnou směsicí různých stylů. Od ‚veselých‘ čísel à la Jackson 5, přes emotivní části ve stylu plzeňskými diváky oblíbeného Probuzení jara až po takřka sondeimovsky náročné skladby. Pro mě osobně jde o nádhernou příležitost, která mi dá určitě spoustu*

nových zkušeností, a věřím, že i já vložím do výsledné inscenace kus sebe a svého hudebního názoru,“ říká Režný, který již dříve hudebně spolupracoval na několika inscenacích a od letošního školního roku studuje dirigování na plzeňské konzervatoři. Choreografie připraví Pavel Klimenda, který se jako asistent rovněž podílel na řadě inscenací, vymyslel množství choreografií k nejrůznějším vystoupením vlastní taneční skupiny i muzikálového souboru DJKT a působí také jako jeden z jeho tanečních pedagogů. „*Na tenhle kousek se těším už hodně dlouho a konečně je to tady. Během zkoušení na streamovaný koncert 4XM jsem už jedno číslo z Fun Homu dělal a byla to zábava,*“ zmiňuje Klimenda a doplňuje: „*Bude to moje první zkušenost jako choreografa muzikálu, a i když půjde spíše o pohybovou spolupráci, mám z toho respekt. Od mých dosavadních choreografických zkušeností se bude určitě lišit tím, že nemůžu vycházet pouze z vlastní představy o pohybu, ale i z představy režisérovy. Pokud nedostanu zadání postavit něco sám, budu vycházet z postav, příběhu a situací, které se zhmotní během zkoušení.*“

Pavel Bár

na fotografii Jozef Hruškoci, Lucie Dolejšková, Silvie Kropáčová, Robin Beneš, Tadeáš Prokop
foto Martina Root

SRDCE

Jan Rejent / Pavel Lochman

Koprodukční inscenace Divadla Josefa Kajetána Tyla a Agentury Srdce

Premiéra 5. března 2022
na Nové scéně

Scénář a libreto **Milana Pokorná**
Choreografie a režie **Richard Ševčík**
Scéna a kostýmy **Marek Cpin**
Projekce **Jakub Mareš**
Světelný design **Igor Staškovič**
Asistentka choreografie **Zuzana Hradilová**

Erika **Sara Aurora Antikainen / Abigail Jayne Baker / Kristýna Miškolciová**
Sebastián **Justin Rimke / Richard Ševčík**
Daniel **Karel Audy / Mischa Alexander Hall / Gaëtan Pires**
Srdce **Mami Hagihara / Andronika Tarkošová / Afroditi Vasilakopoulou**
Yan **Miroslav Hradil / Jaroslav Kolář**
Yanova žena **Petra Březovská / Zuzana Hradilová**
Dívky **Corinne Cox, Kristina Kodedová, Adéla Krandová, Victoria Svetlana Roemer (swing), Lýdie Švojgerová, Andronika Tarkošová (swing)**
Chlapci **Mischa Alexander Hall (swing), Thierry Lynn Jaquemet, Michal Lenner, Ondřej Potužník, Miroslav Suda**
Děti **Kristýna Balatá / Babeta Březovská, Rostislav Ševčík**

Poděkování za pomoc při přípravě projektu patří také Institutu klinické a experimentální medicíny (IKEM), prof. MUDr. Janu Pirkovi, DrSc., doc. MUDr. Evě Pokorné, CSc., CETC a Fakultní nemocnici Plzeň.

Dar, o který byste si nikdy neřekli...

V roce 2022 uplyne 100 let od narození jihoafrického kardiologa, profesora Christiaana Neethlinga Barnarda, který jako první v roce 1967 provedl úspěšnou transplantaci srdce. Navzdory tomu, že od tohoto neuvěřitelného zákroku uplynulo více než 50 let, transplantční medicína zůstává stále opředena mnoha mýty i spoustou otázek. Odvážné taneční drama *Srdce* vypráví hluboký lidský příběh Eriky a Sebastiana, dvou studentů medicíny, jejichž cesty se po bezstarostném studiu na vysoké škole na čas rozdělí. Naposledy spatří Sebastian svou milovanou Eriku v nemocnici jako její lékaře. Autorce příběhu **Milaně Pokorné** osud Eriky skutečně zkřížil cestu...

Před pár dny se na Nové scéně Národního divadla odehrála premiéra tanečního dramatu *Srdce*, které vzniklo na základě vaší zkušenosti. (Plzeňská premiéra je naplánována na 5. března – pozn. redakce) **Jak se cítíte?** Jak se cítím? Skvěle! Jako, že jsem splnila povinnost, která mi byla dána.

Vraťme se na začátek příběhu, na jehož konci stojí zcela nová, originální inscenace. Vy jste lékařka pražské Zdravotnické záchranné služby a pracujete na Anesteziologicko-resuscitační klinice ve Fakultní Thomayerově nemocnici. Kdy se váš příběh odehrál?

Příběh, který mne inspiroval k napsání díla, se odehrál začátkem devadesátých let. Ale nesnažte se najít konkrétního pacienta nebo pacientku. Všem postavám jsem změnila identitu a změnila jsem sled událostí v čase tak, aby mohl vzniknout ucelený příběh. Přeji si, aby dílo bylo poctou a poděkováním dárcům orgánů na celém světě a aby postava Eriky byla ztělesněním dárkyně v obecném slova smyslu.

Co vás vedlo k tomu, abyste se o osud Eriky a Sebastiana takto veřejně podělila?

Myšlenku zpracovat téma dárcovství v sobě nosím také od začátku devadesátých let. Od první chvíle jsem cítila, že ztvárnit téma dárcovství jako umělecké dílo je má povinnost. Jen jsem mnoho let neměla odvalu to realizovat. Chtěla jsem přiblížit divákovi téma transplantace z jiného úhlu. Podpořit povědomí o dárcích orgánů a jejich osudech a upozornit na to, že na celém světě se týká tisíců pacientů a jejich rodin. A také jsem chtěla ocenit úsilí a vyjádřit díky „bezejmenným“ lékařům a zdravotníkům dárcovských nemocnic na celém světě, bez kterých by transplantční program nemohl existovat. Hlavní hrdina je jedním z nich.

Proč jste si vybrala právě tanec? Proč ne třeba činohru, ve které by bylo jistě jednodušší přesně vystihnout celý příběh.

Tanec a hudba jsou nejlepším prostředkem k vyjádření hlubokých emocí a jsou univerzálním jazykem pro celý svět.

Na tanečním dramatu *Srdce* jste spolupracovala s rockovými hudebníky a skladateli Janem Rejentem a Pavlem Lochmanem a také s choreografem a sólistou baletu Richardem Ševčíkem. Jak jste se našli?

Dalo by se říct, že zakladatelem našeho tvůrčího týmu je náš společný kamarád Tomáš Březovský a jeho žena Petra. Tomáš mne seznámil s Janem Rejentem a Pavlem Lochmanem a Petra, která má vystudovanou taneční konzervatoř a tančí v libereckém divadle, mne seznámila s Richardem Ševčíkem.

Richard Ševčík, Adéla Krandová
foto Mária Bakuš

Mami Hagihara
foto Mária Bakuš

Jak dlouho jste na inscenaci pracovali a jak na vás celý proces vzniku díla působil?

Když jsme v lednu 2019 začali s Janem Rejentem spolupracovat, byli jsme jen my dva. Měli jsme moji vizi, Honzův talent, Honzovo studio, ale naděje, že se nám dílo podaří skutečně realizovat, se v té době dramaticky blížila nule. Brzy se k nám přidal Honzův dlouholetý kamarád a spolutvůrce Pavel Lochman. Když jsem slyšela, jak se jednoduché hudební motivy mění v krásné skladby, měla jsem pocit člověka, který někde na půdě v zaprášené skříni našel dva nebroušené diamanty. Bylo krásné být „u toho“! Cítila jsem souznění našich duší. Ale stále to bylo málo. Chodit věci se dal do pohybu, až poté, co jsme v březnu 2020 objevili choreografa Richarda Ševčíka. Dát se do party s neznámou autorkou, která přichází s prázdnou kapsou, náročným tématem a hudbou neobvyklou pro taneční představení v „kamenném divadle“, to chtělo odvalu!

Jako poslední do týmu vstoupil můj manžel Jiří, jako producent projektu. Spolu s Richardem našli možnost realizovat dílo v koprodukci s DJKT v Plzni. Plzeňskému divadlu jsme opravdu velmi zavázáni za velkorysost a odvalu. Udělali jsme vše, co bylo v našich silách. V tuto chvíli jsme v podobné situaci jako kardiologický tým, který právě našel všechny cévy na správné místo, ale to, zda *srdce* bude skutečně pracovat a zda pacient přijme orgán jiného člověka a přežije, ještě není jisté. Zda naše *Srdce* skutečně „ožije“ a zda obletí svět, záleží na tom, jak ho přijmou diváci.

Děkuji za rozhovor.

-md-

LADY MACBETH – 1865

Dmitrij Šostakovič / Arvo Pärt / Petr Malásek

Premiéra 19. března 2022
na Nové scéně

Libreto **Zdeněk Prokeš, Libor Vaculík**
Choreografie, režie a výběr hudby **Libor Vaculík**
Hudební režie **Petr Malásek**
Scéna a projekce **Petr Hloušek**
Kostýmy **Roman Šolc**
Odb. poradce pro znakový jazyk **Kristýna Voříšková**
Světelný design **Jakub Sloup, Libor Vaculík**
Zvukový design **Matouš Pilný**

Katherine **Jarmila Hruškociová / Andronika Tarkošová**
Alex, manžel Katherine **Karel Audy / Richard Ševčík**
Bastien, nádeník **Joshua Lee / Gaëtan Pires / Justin Rimke**
Charles, otec Alexe **Jiří Žalud**
Lucy, služebná **Sara Aurora Antikainen / Kristina Kodedová / Kristýna Miškolciová / Lýdie Švojgerová**
Margaret, jeho babička **Bohumila Mejcharová / Petra Tolašová**
Komisař, pastor **Petr Stopka**
William, otec Katherine **Miroslav Hradil**

Jarmila Hruškociová
foto Martina Root

Pohybový text mohu vytvořit až na baletním sále

Choreograf a režisér **Libor Vaculík** již mnohokrát dokázal přenést do svých baletních inscenací stěžejní myšlenky významných literárních či dramatických děl. Nejinak tomu bude v nově chystané premiéře *Lady Macbeth – 1865*, kterou uvede baletní soubor v březnu 2022 na Nové scéně. Jak nová inscenace vzniká a v čem se bude lišit od těch předchozích, jsme se zeptali samotného choreografa.

Pro plzeňský soubor jste vytvořil celou řadu velmi úspěšných inscenací, od premiéry té poslední, *Slečny Julie*, uběhlo 5 let. Jaké je vracet se do důvěrně známého souboru, který však za tu dobu prošel, co se týče složení tanečnicků, takřka kompletní proměnou?

Rozhodně bych neřekl důvěrně známého, jelikož z někdejšího souboru zde zbylo jen pár tanečnicků, takže mnohdy předstupuji před nové, pro mne neznámé tváře. Navíc úplně poprvé připravuji premiéru na velkou scénu Nového divadla. Některé moje předešlé inscenace sem sice byly přenášeny z Komorního divadla, nicméně byly vytvořeny pro menší jeviště. Co ale můžu označit za důvěrně známé, je fakt, že mám na přípravu nové inscenace velmi omezený čas, to jediné se zde nezměnilo. Divák si vlastně ani neuvědomí, že choreograf potřebuje více času na rozdíl od činoherního režiséra, který má scénář s předem daným textem. Já musím pohybový „text“ vytvořit na baletním sále, tanečník ho musí vstřebat a uložit do pohybové paměti, ale to je teprve začátek celého procesu.

Proč jste zvolil zrovna *Lady Macbeth*? Po *Edith, Čachtické paní, Anně Karenině* a *Slečně Julii* opět žena v titulní roli...

To je vlastně pravda, až na pár výjimek samé ženy! Asi jsou v módě! Teď vážně, žena byla přece odjakživa silnější než muž, musí rodit děti. Když se ale vrátím k volbě titulu, musím přiznat, že obrovskou inspirací pro mne byl film *Lady Macbeth* režiséra Williama Oldroyda z roku 2016. Tento britský snímek mne naprosto uchvátil svou zvláštní atmosférou, originálním výtvarným řešením a verbálním minimalismem. Na scénáři jsem spolupracoval se Zdeňkem Prokešem, částečně se v něm odráží novela Nikolaje Leskova *Lady Macbeth Mcenského újezdu* z roku 1865, stejnojmenná opera Dmitrije Šostakoviče a ve velké míře právě zmiňovaný filmový podnět. Šéf baletu Jiří Pokorný mne oslovil již před časem, ale covidová situace změnila naše i divadelní plány a datum premiéry se přesunulo až na letošní rok.

Co je pro vás stěžejní při výběru hudby pro své inscenace?

Výběr hudby bych označil za nejnáročnější článek přípravy, pro mne osobně nejstrašnější údobí. Mám před sebou například téměř kompletní dílo Dmitrije Šostakoviče (36 CD hudby), dále výběr z díla Arvo Pärta (14 CD hudby), vše si musím detailně poslechnout. Na každé CD lepím papírky, kde si značím např. track 1 – vhodné na milostný duet, track 3 – rychlé, track 5 – dramatické či patetické anebo taky nevhodné apod. Pak si otevřu scénář, procházím obraz po obraze a hledám příhodnou hudební pasáž. Poslze se sejdu s Petrem Maláskem, ten propojí mnou vybrané hudební úseky, aby tvořily jednotný celek. Některou hudební část zkrátí, jinou prodlouží, někde dodá zvuky či ruchy, jinde zkomponuje novou hudbu na mizanscény a přestavby. Je to zdoluhavý a náročný proces, který se táhne až do generálek na jevišti.

Váš choreografický rukopis a pohybový slovník není domácímu publiku cizí. Tentokrát však překvapíte použitím znakového jazyka. Máte nějaký zvláštní důvod nebo speciální záměr?

Lady Macbeth bude taneční příběh – dějový balet. Tanec je typ nonverbálního umění, tudíž tanečníci nepoužívají slova či jakýkoliv text k vyjádření děje. Z tohoto důvodu se v klasických baletech často a zcela běžně používala tzv. taneční pantomima, nejvíce v období romantismu, ale setkáváme se s ní i dnes, mnohdy i u renomovaných choreografů. O použití znakového jazyka ve své inscenaci jsem přemýšlel už dávno, ale asi jsem nikdy neměl dost odvahy. Pravděpodobně až teď nastal ten správný čas zkoušet něco nového. Spolu s tanečnicí jsme začali spolupracovat s Kristýnou Voříškovou a už po prvních zkouškách mám pocit, že znakový jazyk skvěle doplňuje taneční pohyb a vznikají tak pro mne nová, zajímavá port de bras (pohyb rukou – pozn. redakce).

scénický návrh Petra Hlouška

„Propojit balet se znakovým jazykem, byla obrovská výzva. Spolu s kolegou máme sice zkušenosti se statickým tlumočnickým činohou, ale to bylo něco inovativního. Nejsem si jistá, zda vůbec někdy u nás vznikl podobný projekt. Už při seznámení se scénářem bylo jasné, že musíme obsah promluvy upravit do českého znakového jazyka. Ale až zkoušky ukázaly, že ne vše, co jsme si připravili, je možné do choreografie začlenit. Znaky bylo nutné několikrát měnit, slova nahrazovat opisem, aniž by došlo k posunu nebo ke ztrátě významu, a věty upravovat tak, aby jejich podoba ve znakovém jazyce podtrhovala choreografii. Obdiv si zaslouží tanečníci, kteří museli vizuálně-motorický jazyk skloubit s tanečními prvky.“

Kristýna Voříšková – sociální pracovníce a tlumočnice znakového jazyka (Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, Spolek neslyšících Plzeň)

Kromě kvalitního tanečního ztvárnění kladete velký důraz na přirozený herecký projev. Existuje nějaký recept, jak ho z tanečnicků „vydolovat“?

Upřesnil bych, že mě především zajímá herecké vyjádření. Vždycky se snažím navodit situaci nebo atmosféru, a i když se chci od předehrávání oproštovat, někdy se mi to přece jen stane. Některý tanečník to upřednostňuje k pochopení a jako inspiraci, ale já to nemám moc rád, protože z toho většinou vznikne napodobování a to je špatné. Chci, aby danou roli vytvořil – prožil tanečník sám a po svém – autenticky! Když to není ono, raději ho navedu, než aby mne kopíroval.

Není tajemstvím, že hlavní roli ztvární dlouholetá sólistka Jarmila Hruškociová, byla jasnou volbou?

Rozhodně byla jasnou volbou a netajím se tím, že tohle představení vytvářím přímo pro ni. Jarmila je velice šikovná a tvárná tanečnice. A hlavně je to nesmírně příjemný člověk, se kterým se výborně pracuje. Je s ní legrace a je pro mne velmi inspirativní, takže ano, tohle představení vzniká především pro ni.

Jako režisér máte na kontě vedle tanečních inscenací i nespočet muzikálů. Která sféra je vám bližší, kde se cítíte komfortněji anebo vás naplňuje žánrová pestrost?

Teď budou asi zarytí milovníci baletu zklamaní, ale říkám to už několik let a netajím se tím, že připravovat muzikál je pro mne snazší, pokud to tedy není autorský muzikál. Poněvadž tam je většinou vše již předem dáno: scénosled, hudba, text. U některých zahraničních muzikálů je nutné vše nechat schvalovat a dodržovat pravidla původní autorské dílny, jinde však mám úplně volnou ruku. Navíc v poslední době jsou muzikály divácky daleko atraktivnější a navštěvovanější.

Máte nějaké tajné přání nebo dosud nesplněný režisérský či choreografický sen?

Tajné přání je od toho, aby se tajilo. Nicméně vymyšlených titulů na zpracování mám docela hodně, ale už to nejsou choreografické sny. Mám pocit, že už mám takřka splněno, mám z čeho žít, nic mi nechybí. Dříve jsem třeba stíhal tři čtyři premiéry za rok, teď mi stačí, když připravím jednu premiéru za dva roky. Rád bych se s divadlem rozloučil se vši slávou, nechci, aby se divadlo rozloučilo se mnou.

Děkuji za rozhovor.

Zuzana Hradilová

PRAVDA

Florian Zeller

Premiéra 26. března 2022
ve Velkém divadle

Překlad **Michal Zahálka**

Režie **Thomas Zielinski**
Dramaturgie **Klára Špičková**
Scéna **Pavel Svoboda**
Kostýmy **Jana Smetanová**
Hudba **Ivan Acher**
Světelný design **Jakub Sloup**

Michel **Michal Štěrba**
Laurence **Apolena Veldová**
Paul **Jaroslav Matějka**
Alice **Jana Ondrušková**

kostýmní návrh Jany Smetanové

Komedie o nevěře, ve které je umění lhát dovedeno k dokonalosti

Současný francouzský spisovatel a scenárista Florian Zeller (* 1979) je podle deníku L'Express spolu s Yasminou Rezou zároveň „nejlepším francouzským dramatikem“ a podle The Guardian dokonce „nejzajímavějším dramatikem naší doby“. Je také nejhranějším francouzským dramatikem na světě a za režijní filmový debut podle své divadelní hry *Otec* byl nominován na čtyři Zlaté glóby a šest Oscarů. V roce 2011 napsal komedii *Pravda* (*La Vérité*), která patří spolu s hrami *Otec* a *Matka* k nejúspěšnějším a nejčastěji inscenovaným autorovým textům. Bouřlivý aplaus poprvé sklídila roku 2011 v pařížském Théâtre Montparnasse. Hlavní roli Michela v ní tehdy vytvořil věhlasný filmový a divadelní herec Pierre Arditi. Pro tohoto špičkového představitel pařížského komediálního herectví dneška napsal Zeller i hlavní roli v pozdější divadelní hře *Lež* (2015), která spolu s *Pravdou* vytvořila půvabný diptych.

Hrdina Zellerovy komedie Michel vstupuje do hry jako člověk, který zkrátka musí lhát. Jak jinak ustát situaci, v níž už půl roku podvádí manželku se ženou svého nejlepšího přítele. Lhát na obě strany považuje nejen za svou povinnost, ale především za projev ohledupl-

nosti. Proč ubližovat lidem, na kterých nám opravdu záleží? Michel je přesvědčen, že je vždy o krok napřed a že ví víc než ostatní. A ani trochu není připravený na možnost, že by se karta mohla obrátit a události kolem nevěry nabrat nečekaný spád.

Komedie dvou manželských párů a jejich (ne)bezpečných vztahů má v sobě cosi z Pintera, cosi ze Schnitzlera a cosi z tradice toho nejvyššího francouzského bulváru. Zeller nás už svým lehce potměšilým názvem hry, ve které se lze jako o závod, staví před otázku: má na poli milostných a manželských vztahů vůbec smysl operovat s tak proměnlivými veličinami, jako jsou pravda a lež? Jak řekl velký Voltaire: „*Lež je hříchem jen tehdy, když plodí zlo. Když koná dobro, je velkou ctností. Buďte tedy ctnostnější než kdy jindy. Musíte lhát jako ďáblové, nikoliv stydlivě, nikoliv projednou, nýbrž statečně a vždycky. Lžete, přátelé, lžete, já vám to příležitostně vrátím.*“

Zellerovy hry často sledujeme subjektivními očima konkrétního hrdiny a stejně jako jeho postavy máme i jako diváci často potíž rozlišit, co je zdání a co sku-

tečnost. Skrz hlavní postavu zaplétá Zeller publikum do sítě polopravd a předstírání, takže na konci máme pocit, že pravda může být všechno nebo taky nic z toho, co si postavy navzájem říkají. Tomuto autorskému záměru naplno slouží i formální stránka hry. Komedii tvoří sedm Michelových dialogů s ostatními třemi postavami, více než dvě osoby se v ní nikdy navzájem nesetkají. Žádná objektivnější realita se tím pádem nemá šanci ve hře prosadit. Naopak. Pravda je tu vždy jen momentální, závislá na tom, co postavy o povaze svých citů a vztahů zrovna tvrdí.

Alice: Neunavuje tě pořád lhát?

Michel: Je to cena za to, že se můžu scházet s tebou.

Alice: Budu ti připadat naivní, ale někdy si říkám, že by bylo všechno jednodušší, kdyby si všichni říkali pravdu...

Michel: To by byla hrůza, Alice. Učinná noční můra. Kdyby si lidi ze dne na den přestali lhát, nezbyl by na Zemi jedinej pár. Vlastně by to byl konec civilizace.

Alice: Ty mě nechápeš. Žiju s ním. A mám ho ráda.

Michel: Paula?

Alice: Jasně že Paula.

Michel: Jasně že jo. Já ho mám taky rád. Moc rád. Je to můj nejlepší kamarád, nezapomeň. (...)

Alice: Kdy se s ním uvidíš?

Michel: V pondělí. Máme v plánu tenis. Proč? Alice, slib mi, že mu nic neřekneš. Nezapomeň, že je bez práce. To člověku fakt nepřidá. Fakt ne. Poslední, co by teď

z focení vizuálu k inscenaci

potřeboval, je dozvídat se detaily tvého milostného života. Jediné, čím mu teď můžeme dokázat naši lásku, je lhát mu. No ne?

České divadlo objevilo Floriana Zellera díky překladateli jeho prvních her Julku Neumannovi (*Ten třetí, Kdybys umřel, Kolotoč*). Úspěšnou štafetu poté přebíral Michal Zahálka (*Otec, Matka, Pravda, Lež*) jehož překlad *Pravdy* s úspěchem uvedla již řada českých divadel (Divadlo Na Fidlovačce, Západočeské divadlo v Chebu, Divadlo v Celetné, Městské divadlo Mladá Boleslav ad.) Hra se dočkala i rozhlasového zpracování s hvězdným obsazením (Ivan Trojan, Dana Černá, Helena Dvořáková, Hynek Čermák). Režisér plzeňské inscenace Thomas Zielinski se s tímto autorem také nesetkává poprvé (zhostil se už režie Zellerovy hry *Lež*). Krom překladů má Zeller s českou kulturou ještě jednu spojitost: osobně se přátelil s Milanem Kunderou a ve svých prózách (zejména v románu *Rozkoš*, 2012) na něj s oblibou odkazuje.

Zbývá dodat, že francouzská komedie *Pravda* je aktuální změnou v repertoáru činohry za titul *Figarova svatba*, která se z provozně-uměleckých důvodů v letošní „stále covidové“ sezóně neuskuteční a jejíž uvedení se časově posouvá. Věříme, že i když je komedie *Pravda* komornějším titulem, nadchne Vás pikantní hra o nejistotě v milostných vztazích svou aktuálností. Její kouzlo spočívá v tom, že rozesmátým divákům nastaví nemilosrdné zrcadlo sebereflexe. A pokud ne, nemějte strach. Ve vztazích, natož v manželství není nikdy všem dnům konec. Inscenace *Pravda* Vás každopádně připraví na okamžik prozření.

Klára Špičková

Florian Zeller
foto Tricycle18

LIDÉ, MÍSTA, VĚCI

Duncan Macmillan

Premiéra 9. dubna 2022
na Malé scéně

Překlad **Kateřina Holá**

Režie **Josef Kačmarčík**
Dramaturgie **Zdeněk Janál**
Scéna a kostýmy **Ján Tereba**
Hudba **Jakub Rataj**
Světelný design **Antonín Pflieger**

Emma **Klára Kuchinková**
Mark, Konstantin **Matyáš Darnady**
Doktorka, Terapeutka, Matka **Jana Kubátová**
Foster, Otec **Martin Stránský**
Paul **Jan Malěř**
T. **Vladimír Pokorný**
Meredith **Zuzana Ščerbová**
Shaun **Libor Stach**
Jodi **Denisa Cupáková / Eliška Vocelová**
Laura **Eliška Vocelová / Denisa Cupáková**

Klára Kuchinková
foto Martina Root

Za spolupráci při přípravě vizuálu k inscenaci děkujeme Západočeskému muzeu v Plzni.

Hra ze života Emmy, který může potkat každého z nás. Nebo jste si natolik jisti, že vás se její příběh týkat nemůže? Každý se jistě někdy ocitl na hraně. A na ní je právě teď Emma. Sledujte její zápas o sebe sama!

Halucinogenní jízda vnitřním světem herečky Emmy, která je sice ve svém oboru úspěšná, ale podlehla – pro ni poněkud nečekaně – lákavým svodům bohémského světa, psychotropních látek a alkoholu. Jednoho večera při představení ji takhle svůdná a nečekaná síla přemůže natolik, že se ocitne na odvykací kůře v léčebně. Co ji tam čeká? Přízná si svůj problém? A má ho skutečně nebo jsou problémy spíš všude okolo ní, v našem dnešním světě a ona je jen jeho obětí? „Kde jsem se to ocitla? Vždyť já jsem zcela normální!“ bude asi znít její první reakce. I tak očekávaná snadná cesta ke znovunalezení sama sebe je však zkomplikována společnými terapiemi s dalšími „lčnými“. Podaří se jí vyrovnat se s novou životní situací a najít „cestu

zpět“ za tím „normálním světem“? Otázkou je, jestli takový „normální svět“ vůbec existuje nebo je život jen fantazie a Emma je v něm jen přízrakem. Přízračným rackem.

Hra *Lidé, místa, věci* slavila velké úspěchy u publika již při svém prvním uvedení v Národním divadle v Londýně v roce 2015, druhý rok pokračovalo její uvádění na londýnském West Endu a v roce 2017 si získala své publikum i v New Yorku. Od té doby ji uvádějí také ty nejprestižnější evropské domy, nevyjímaje například slavný Berliner Ensemble. Česká premiéra se uskutečnila v roce 2020 v Klicperově divadle v Hradci Králové.

Významný současný britský dramatik a režisér Duncan Macmillan (nar. 1980) psal divadelní hry již od studentských let. Výrazněji na sebe poprvé upozornil v roce 2007 svojí hrou *Monster*, za kterou byl oceněn porotou Bruntwood Awards v Royal Exchange Theatre

v Manchesteru, v němž se záhy stal i dvorním autorem. Následně zaujala jeho love story pro dva herce *Plíce* (2011), která se ihned po své premiéře rozletěla do celého světa a je zároveň autorovou nejuváděnější hrou na českých jevištích. Jednu z nejpovedenějších inscenací této hry pak připravila režisérka Katie Mitchell v roce 2015 v berlínské Schaubühne. Skvěle autorsky využitým scénickým prostředkem nenásilné interaktivity s publikem zaujal ve své hře *Všechny moje báječné věci* (2016). Je též autorem řady divadelních adaptací, za všechny jmenujme *Orwellovo 1984* (společně s režisérem Robertem Ickem) nebo hru *Ödöna von Horvátha Don Juan se vrací z války*. Pro televizi BBC napsal scénář seriálu *Trigonometrie* (2020).

Režisér **Josef Kačmarčík** nebude s činohrou DJKT pracovat poprvé – již v roce 2016 právě v prostoru Malé scény jako čerstvý absolvent režie na pražské DAMU inscenoval pohádku pro děti *Bob a Bobek*. Nyní se však setkává s diametrálně odlišným titulem, který je určený především pro večerní publikum. I když věříme, že by mohl zaujmout i diváky již z řad středních škol. Ke spolupráci si režisér přizval scénografa Jána Terebu, se kterým již pracoval na McDonaghově *Poručíkovi z Inishmoru* v Městském divadle Kladno (2017), na autorském počínu podle Homéra *Odysseus v Západočeském divadle v Chebu* (2020) nebo na inscenaci hry *Johanny Kaptein Historika o sv. Magdě* (2021) pražské Vyšší odborné školy herecké (kde je Kačmarčík pedagogem) v Divadle Kolowrat. O hudební složku se postará skladatel **Jakub Rataj**, který je autorem orchestrálních, komorních i elektroakustických skladeb a jehož práce přesahuje do světa zvukových instalací, filmové a scénické hudby. Výrazně na sebe v poslední době upozornil například hudbou k filmu *Hrana zlomu* (režie: Emil Křížka, 2021). Inscenaci jakožto podstatný scénografický prvek doplní i mnohačetné videoprojekce.

Proč se podle tebe hra *Lidé, místa, věci (People, Places and Things)* jmenuje právě tak, jak se jmenuje?

V textu je zmiňováno, že právě tyhle impulsy často vedou závislé lidi k recidivě. Zároveň jsou to však obecně kategorie, kterými se snažíme popisovat svět kolem nás. Hra se tak podle mého jmenuje právě proto, že se ptá po povaze reality, která nás obklopuje – jestli ji lze opravdu jednoduše zařadit do škatulek podstatných jmen a jestli je opravdu tak pevná, jak se zdá.

Hlavní hrdinka hry Emma, závislá na všem možném, se pokouší vyléčit se ze svých závislostí. Povoláním je herečka. Setkal ses již se svou Emmou někdy ve skutečnosti v divadle? Nebo jen tak v životě, pokud bychom si odmysleli, že naše postava má být právě herečkou?

S jednoznačnou dvojnicí Emmy jsem se ještě nesetkal (řekl bych, že naštěstí). Ale mnoho lidí má myslím v sobě části její osobnosti a problémů, se kterými se potýká. A u herců a hereček je typická otázka vlastní identity, ať už ji řeší oni sami, nebo ji jako problematickou vnímá jejich okolí. Ale i já mám často pocit, jako by smyšlené příběhy byly reálnější než skutečnost. Možná je to tím, že jsou zkonstruované a jako takové tedy dávají často větší smysl. A na pocitu, že věci dávají smysl, jsme jako lidé závislí úplně nejmí.

Duncan Macmillan ve své hře pracuje s asociacemi z Čechovova *Racka*, v němž Emma ztvárňuje Ninu Zarečnou. Je to pro tebe podstatný aspekt hry? A pokud ano, jak s ním hodláš při inscenování pracovat?

Je to aspekt minimálně zajímavý. Nina a Emma mají něco společného, ostatně Emma se za Ninu dokonce chvíli vydává. Nina také přechází z pocitu, že přesně ví, co chce, až do fáze, kdy vůbec netuší, kým je. Čechovův text myslím stojí za to, abychom se nad touto paralelou zamýšleli. Takže bychom s ní určitě rádi pracovali, ať už v herecké či výtvarné složce inscenace. Ale klasických divadelních textů, k nimž autor odkazuje, je ve hře více.

Jak by měla vypadat tvoje režijně-scénografická koncepce, na které pracuješ se scénografem Janem Terebou? Jaký jste si vytyčili cíl a do jaké míry chcete pracovat s variabilitou prostoru Malé scény?

Snad by měla vypadat dobře! Variabilitu Malé scény se snažíme vytěžit na maximum, protože bychom divákům chtěli dopřát jedinečný zážitek z prostoru, o kterém si myslí, že ho důvěrně znají. Variabilitu navíc vyžaduje sama hra, protože v ní dochází často k až filmovým střihům v čase, z místa na místo, z reality do snu či noční můry. Proto je prostorové řešení zároveň spíše abstraktní. Velkou roli v jeho dokreslení by pak měly hrát video a také zvuk a hudba – i tyto auditivní vjemy mohou totiž výrazně napomoci vytváření prostoru a atmosféry.

Prozatím si během příprav naší inscenace nejsem jistý, jestli Macmillanova hra vlastně končí dobře, nebo špatně. Co si o jejím konci či žádaném vyznění – aniž bys prozradil budoucím divákům samozřejmě všechno – myslíš ty?

Že si můžeme vybrat – a to je přece docela dobrý konec, nebo ne?

Děkuji za rozhovor.

Zdeněk Janál

kostýmní návrh Ján Tereba

CHYTRÁ HORÁKYNĚ

Božena Němcová

Premiéra 18. prosince 2021 na Malé scéně

Divadelní adaptace **Klára Špičková**
Režie **Vít Malota**
Dramaturgie **Klára Špičková**
Scéna a kostýmy **Iva Ščerbáková**
Hudba **Hudební duo Míza**
Světelný design **Antonín Pflieger**

„Předesílám, že se jednalo o mou první zkušenost s divadlem pro děti. Scéna ale při vstupu do sálu uchvátila i mě a s pomocí světla a hudby v tom pokračovala celou hodinu. Prostorově a pohybově skvěle zvládnuté. K jinak přímočarému vykreslení charakteru mužských postav výborně fungovaly nad rámec textu přidané postavy ženské. Krize vztahu horákyň se soudcem jako příběhově nejsilnější prvek fungovala skvěle.“

„Chytrý text podle známé pohádky má vtip a míří na sociální rozdíly ve společnosti. A to je téma věčně aktuální. Chytrá byla odměněna, maloměstská hloupost a lakota zůstaly nepotrestány. Je to moc hezké... Obsazení je logické a dobré. Když jsem sledoval, jak Jaroslav Matějka komunikuje s dětmi, bylo mi líto, že se s nimi nepracuje víc. Titulní roli skvěle zvládá energická Denisa Cupáková. Moc se mi líbilo výtvarné řešení – měšťácká elita je od okolí oddělena vysokou hradbou, žije v jakési bezpečné ulitě.“

z reakcí diváků, I-DIVADLO.CZ, 4. prosince 2021

Jubileum Martina Kose

V pátek 17. prosince 2021 uvedl soubor opery poprvé ve scénické podobě slavnou Rybovu *Českou mší vánoční*, přičemž první část večera patřila především dlouholetému koncertnímu mistrůvi Martinu Kosovi, který při příležitosti svého významného životního jubilea přednesl za doprovodu Orchestru opery Mozartův *Koncert pro housle a orchestr*. Martin Kos má bohaté zkušenosti nejen z České republiky, ale jako sólista vystupoval také v Německu, Švýcarsku, Belgii, Lucembursku, Itálii, Peru a Japonsku. Další sólové vystoupení Martina Kose můžete navštívit například v neděli 20. března, kdy vystoupí v rámci oblíbených operních *Matině*.

Benda 300.2.2. 300. výročí, 2 melodramy, 2 soubory

Při příležitosti 300. výročí narození světově uznávaného skladatele Jiřího Antonína Bendy připravily soubory činohry a opery společný netradiční večer, při kterém uvedou dva Bendovy melodramy *Medea* a *Pygmalion*. Diváci si budou moci poloscénické nastudování prvního z nich a koncertní provedení druhého užít 6. května z bezprostřední blízkosti – přímo z jeviště Velkého divadla, kde budou usazeni a kde se také oba dramatické příběhy ztvárněné herci činohry za doprovodu komorního orchestru odehrají.

Medea je scénické duodrama o jednom dějství, inspirované mytologickým příběhem řecké heroiny, která svou zrazenou lásku promění v krutou nenávisť. *Medea* je považována za jed-

no z nejlepších Bendových děl a skladba měla významný dopad na ostatní skladatele konce 18. století popularizací vznikajícího žánru melodramu.

Pygmalion je Bendův třetí melodram na libreto F. W. Gotte-
ra, který založil svůj text na stejnojmenné hře J. J. Rousseaua o sochaři, který se zamiluje do své sochy Galatey. Libreto bylo publikováno s Rousseauovým návodem, jak tuto novou formu komponovat. Díky tomu byl Rousseauův *Pygmalion* hrán po léta s hudbou mnoha jiných skladatelů po celé Evropě. Avšak teprve Benda dokázal svými melodramy realizovat Rousseauovu myšlenku takovým způsobem, jak se to žádnému hudebníkovi před ním nepodařilo. I když se text s hudbou střídá, jeho hudební mezivěty vyjadřují obsah mluveného slova, základní dramatický charakter situace a její citové proměny.

Balet představuje nové sólisty

Po úspěšné premiéře klasického baletu *Don Quijote*, která se odehrála 13. listopadu, jmenoval šéf souboru Jiří Pokorný společně s ředitelem divadla Martinem Otavou nové sólisty souboru. Stali se jimi řecká tanečnice Afroditě Vasilakopoulou a Justin Rimke, který pochází z Německa. Oba tanečníci nastoupili do angažmá v roce 2018 a oba mají za sebou několik výrazných rolí – např. Afroditě tančila *Madame de Rênal* v *Červený a černý*, *Gulnar* v *Korzárovi* či *Mercedes* v *Donu Quijotovi*. Justin se představil také jako *Konrád* v *Korzárovi*, *Lucenzio* ve *Zkročení zlé ženy* nebo *Espada* v *Don Quijotovi*. Mezi jejich společně poslední profesní úkoly patří hlavní pár v baletu *Anastázie – poslední dcera cara* a náročný part *Ode-ty/Odilie* a *Prince v Labutím jezeře*.

Pavel Pavlovský získal Čestnou plaketu hejtmanky Plzeňského kraje

Dlouholetý přední herec a někdejší šéf činoherního souboru Pavel Pavlovský společně se Stanislavem Frankem, Janou Petrovou a Jiřím Markem se stal držitelem Čestné plakety hejtmanky Plzeňského kraje za odvážné občanské postoje za rok 2021. Ty jim 16. listopadu 2021 předala v sále zastupitelstva hejtmanka Ilona Mauritzová a náměstek Josef Bernard. Čestná plaketa z ryzího stříbra s portrétem Jana Palacha byla předána již popáté. Udělování plaket za odvážné občanské postoje založil v roce 2017 tehdejší hejtmán Josef Bernard.

foto Plzeňský kraj

STVOŘENÍ

Joseph Haydn

Premiéra 23. dubna 2022
ve Velkém divadle

Hudební nastudování **Jiří Štrunc**
Režijní spolupráce **Míchal Lieberzeit**
Dramaturgie **Zbyněk Brabec**
Sbormistr **Jakub Zicha**
Hudební příprava **Maxim Averkiev, Martin Marek**

Uriel **Tomáš Kořínek**
Adam **Jiří Hájek / Jakub Hliněnský**
Eva **Andrea Frídová / Radka Sehnoutková**
Gabriel **Yukiko Kinjo / Jana Sibera**
Rafael **Jiří Hájek / Jan Hnyk**

Na konci svého dlouhého života napsal Joseph Haydn dvě významná oratorní díla – *Stvoření* a *Roční doby*, která patří nejen k jeho vrcholným kompozicím, ale k tomu nejlepšímu, co bylo v té době v oratorní literatuře napsáno. Oratorium *Stvoření*, které uvedeme koncertně, vzniklo v roce 1798 na libreto barona Gottfrieda van Swieteny. Je to epické líčení stvoření světa, přičemž archandělové Gabriel, Uriel a Rafael podrobně vyprávějí, jak Bůh při stvoření světa během sedmi dnů postupoval. V posledním díle pak tráví prarodiče všeho lidstva Adam a Eva šťastné dny v ráji. Sólové party se v oratoriu střídají s náročnými sbory, inspirovanými velkými oratorii Georga Friedricha Händela

autor Zdeněk Hajný
užito s laskavým svolením
„Galerie Cesty ke světlu“ – Emilie Hajná

Lidé v Plzni mě neustále motivují a inspirují

Daniel Kfelíř patří mezi naše nejnadějnější operní pěvce. Plzeňský rodák vystudoval Konzervatoř v Plzni a za dalším vzděláním putoval do Prahy a do Vídně. Jeho dosavadní úspěchy korunovalo vítězství v Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech v loňském roce.

Jaké byly vaše hudební začátky? Pocházíte z hudební rodiny?

Kde začít... Již od útlého mládí jsem v sobě cítil určitou potřebu se projevovat a být středem pozornosti. To, že to bude v jevištní podobě, se začalo pomalu, ale jistě profilovat na druhém stupni základní školy, kdy mě rodiče přihlásili na sólový zpěv do ZUŠ Rokycany. To bylo ovšem ještě před mutací. Pamatuji si na své první vystoupení ve čtrnácti letech, kdy mi přeskakoval hlas a v podstatě jsem nemohl nic správně zazpívat. Bylo to vtipné a nikdo ještě netušil, co se stane, až toto období překlenou. Moji rodiče nejsou hudebníci, pracují v gastronomii. Maminka má absolutní „hluch“ a táta zpívá čistě až po 3 pivech. Má rodina, včetně mých milovaných babiček, mi ochotně a trpělivě sloužila jako věrné publikum. Jsem jí nesmírně vděčný za to, že mě v tomto krásném oboru podporovala a vždy mi stála po boku.

Můžete našim čtenářům prozradit něco o vašich studiiích v Praze a ve Vídni?

Při studiiích na konzervatoři si mě byl poslechnout významný český barytonista, vedoucí pěveckého oddělení na pražské HAMU – Ivan Kusnjer. Po přijetí na HAMU si mě dokonce vzal do třídy, za což jsem mu velmi vděčný, protože každý rok má jen pár volných míst a studenti na tato místa čekají ve frontě. Spolupráce s vídeňskou univerzitou začala, když jsem jel na konzultaci k profesorce Margit Klaushofer. Celý den jsem strávil na cestě a paní Klaushofer tehdy chtěla slyšet jen jednu krátkou árii. Byl jsem nervózní a říkal jsem si, že má úroveň zpěvu je asi příliš slabá. Pak se usmála a pronesla, že mám krásný hlas, ale že na něm bude spousta práce. Hudební interpretaci studuji u výborného dirigenta Christopa Meiera a herectví u Michaela Sturmingerera. S těmito profesionály jsem měl možnost loni pracovat na opeře *Ariadna na Naxu*, kde jsem ztvárnil roli Harlekýna. Premiéra se konala v Schlosstheater v Schönbrunnu. To byla jedna z nejlepších zkušeností, kterou jsem ve Vídni získal. Minulý rok jsem úspěšně HAMU zakončil magisterským titulem a nyní pokračuji druhým rokem na Univerzitě ve Vídni v magisterském programu operního umění.

Kdy jste stál poprvé na profesionálním jevišti a jaké jste měl při tom pocity?

Poprvé jsem na prknech, která znamenají svět, stál v roce 2014 zde v našem krásném Velkém divadle. V té době mi dal příležitost tehdejší sbormistr pan Zdeněk Vímr a mohl jsem doplnit externě sbor opery. Hrála se inscenace *Hoffmannových povídek*. Mými skvělými jevištními partnery byli Ivana Klimentová, Miro Bartoš a Jiří Langmajer st. Ti mě zasvětili do divadelního provozu, za což jim hodně děkuji. Tentýž rok jsem také působil v muzikálu *Divá Bára*. To byl jeden z prvních titulů uváděný v Novém divadle v Plzni. Bylo úžasné a inspirativní přičichnout k jinému hudebnímu žánru. Tehdy jsem nebyl

foto Jan Borovecký

ještě rozhodnut na 100 %, který z žánrů si mám vybrat. Chtěl jsem dělat všechny, zkrátka a prostě hrát divadlo.

Kde všude hostujete a o jakých rolích sníte?

V současné době hostuji v Národním divadle v Praze v Rossiniho opeře *Lazebník sevillský* jako Fiorello. V rámci této produkce musím vyzdvihnout vynikající spolupráci s úžasnou operní režisérkou Magdalenou Švecovou, se kterou jsem poprvé mohl inscenovat představení již jako student konzervatoře. V Národním divadle mne ještě čeká role Moralese v Bizetově *Carmen*. Dále působím jako host už několik let v opeře DJKT. Pravidelně účinkuji v divadlech v Opavě nebo v Košicích, v dubnu mě čeká debut v ostravské opeře a v červnu mě čeká jedna z mých vysněných rolí – Don Giovanni ve Slezském divadle Opava.

Co si myslíte, že je pro kariéru operního pěvce nejdůležitější?

Nejdůležitější věcí v našem oboru je spojit talent, inteligenci a celoživotní tvrdou práci. Co je ovšem také podstatné, je mít štěstí být ve správný čas na správném místě a se správnými lidmi. Nejzásadnější je však pro mě láska k této profesi.

Máte nějaké umělecké vzory?

Všichni mí pedagogové a kolegové na jevišti pro mě byli velkým vzorem, od kterých jsem se mohl učit od samých začátků. Mezi mé největší operní vzory patří Ivan Kusnjer, Adam Plachetka, Minsoo Ahn, Piero Cappuccilli, Giuseppe Taddei, Sherrill Milnes, Robert Merrill nebo Ettore Bastianini. Dalšími jsou ale také činoherci a filmoví světoví či čeští herci. Od těchto umělců se dá velmi dobře „okoukat“ gestikulace a mimika, která mi při operním projevu pomáhá vyjádřit patřičné emoce.

Jaký je váš vztah k Divadlu J. K. Tyla v Plzni?

Můj vztah k Divadlu J. K. Tyla je opravdu výjimečný. Lidé, které jsem zde potkal, mi krok za krokem pomáhali. Stále v tom pokračují, rozvíjejí můj potenciál a motivují mne, abych se neustále zlepšoval. Ať už to byl Tomáš Ondřej Pilař, který mi dal vůbec první šanci představit se v sólové operní roli, Zbyněk Brabec, který mě obsadil do mé první operety *Pařížský život*, Norbert Baxa, se kterým jsem pracoval na opeře *Hamlet*, nebo také současný šéf opery Jiří Petrdlík, díky kterému právě zpívám v opeře *Alceste*. Mohu s jistotou potvrdit, že má domovská scéna tady v Plzni je v dobrých rukách ředitele Martina Otavy. Ten dokázal kolem sebe vytvořit velmi kvalitní tým odborníků, kteří se podílejí nejen na výchově mladých umělců, ale také na kvalitě plzeňské scény. (Redakčně kráceno, celý rozhovor najdete na webu divadla.)

Děkuji za rozhovor.

Zbyněk Brabec

Publikace Lindauer? Pákehā!

Nový titul *Lindauer? Pákehā!* se může pyšnit poutavou stejnojmennou publikací, která vyšla ve spolupráci Divadla J. K. Tyla a Západočeské galerie v Plzni a za finanční podpory Plzeňského kraje. Katalog kromě samotného textu hry Renaty Putzlacher obsahuje celou řadu doprovodných materiálů. Jejich cílem je provést diváky od prvotního námětu přes zamýšlení tvůrců nad tématem a přes fotografie z první čtené zkoušky až k samotnému výsledku a zároveň poskytnout více informací o samotném Lindauerovi, než kolik jich může nabídnout běžný program k inscenaci. Publikace je neprodejná, zájemci do ní budou moci nahlédnout v Západočeské galerii, Studijní a vědecké knihovně PK a Knihovně města Plzně.

foto Martina Root

Slavnostní odhalení podstavců

V sobotu 22. ledna za přítomnosti ředitele divadla Martina Otavy a čestných hostů z řad členů Mecenášského klubu DJKT byly slavnostně odhaleny nové podstavce pod bustami výrazných osobností spjatých s plzeňským divadlem. Původní středový podstavec byl restaurován postupně, celý proces s přestávkami na vysychání trval zhruba měsíc, ostatní podstavce jsou vyrobeny nově, z masivu a s využitím nejnovějších technologií. Zrestaurování původního podstavce pod bustou Josefa Kajetána Tyla i výroba zbývajících podstavců umístěných ve Foyer Vendelína Budila ve Velkém divadle byla financována právě z darů štedrých mecenášů.

Předzpívání pro Wexford

Divadlo J. K. Tyla ve spolupráci s prestižním Wexfordským operním festivalem připravuje romantickou operu Antonína Dvořáka *Armida*. Inscenace v hudebním nastudování šéfdirigenta Norberta Baxy, v režii Dmitryho Bertmana a se scénou a kostýmy Hartmuta Schörghofera bude mít premiéru 22. října 2022 na festivalu v irském Wexfordu. Repertoár opery DJKT pak *Armida* ozdobí v lednu 2023. „V neděli 5. a v pondělí 6. prosince se uskutečnilo ve Velkém divadle předzpívání operních sólistů, a to za přítomnosti umělecké šéfký festivalu Rossety Cucchi. Předzpívání se dále konají v Londýně a v Parmě. Z těchto koncertů pak vzejde obsazení sólistů wexfordského nastudování,“ uvádí Norbert Baxa a doplňuje, že spolupráce divadla s Wexfordským operním festivalem je pro plzeňské divadlo mimořádně významná událost.

Výstava Jsme muzikál! 70 + 2

Do foyer Nové scény se po dvou letech vrací výstava *Jsme muzikál! 70*, nyní i s přídatkem + 2. Výstava byla původně připravena k oslavě 70. výročí od uvedení prvního muzikálu v Plzni v březnu 2020, těsně před její vernisáží však pandemie koronaviru přinesla zákaz veškerých veřejných akcí a první lockdown. K vidění tak výstava nakonec byla jen v krátkém období na začátku sezóny 2020/2021, než v říjnu došlo k opětovnému uzavření divadel. Nyní se proto znovu vrací, aby se s ní mohli všichni zájemci naplno seznámit, a to až do 13. května letošního roku. V částečně obměněné podobě budou i nyní k vidění textové panely, kostýmy, části dekorace a další předměty připomínající 70 let plzeňského muzikálu – i dva roky, které od té doby již uplynuly.

Věc Makropulos na festivalech

Jedním z hostů na 15. ročníku Hudebního festivalu Opera 2022 bude také soubor plzeňské opery, a to s inscenací *Věc Makropulos*, kterou uvedl na začátku této sezóny a která se těší velkému zájmu odborné veřejnosti. Festival vznikl v roce 1993 a jeho cílem je ukázat, že vynikající operní inscenace nevznikají jen ve velkých centrech, ale také v menších divadlech, a připomenout, že tento žánr si i dnes zaslouží pozornost a podporu. Divadla v posledních dvou letech velmi komplikovaně udržovala svůj repertoár a zároveň připravovala nové inscenace, z nichž nejlepší byly nominovány do programu festivalu. *Věc Makropulos* se představí na scéně Národního divadla 6. března, o pár dní později – 20. března bude tato inscenace také součástí plzeňských Smetanovských dnů.

foto Martina Root

Soubor muzikálu vydává vlastní CD!

Soubor muzikálu připravil pro své diváky ve spolupráci s agenturou Musical Media zbrusu nové dvojCD s písněmi z nedávného a současného repertoáru muzikálu DJKT. V podání oblíbených členů souboru i několika hvězdných hostů jako Dasha, Ivana Chýlková, Jan Kříž či Tomáš Savka a za doprovodu orchestru muzikálu DJKT na něm zní téměř tři desítky největších hitů z populárních světových muzikálů *Kočky*, *Chyt' mě, jestli na to máš*, *Duch*, *Donaha!*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Billy Elliot*, *Elisabeth*, *American Idiot*, *Něco shnilého!*, *Sunset Boulevard* či české *Dobře placené procházky*. Ve středu 12. ledna se ve foyer Nové scény uskutečnil i slavnostní křest CD s kmotrami Stáňou Topinkovou Fořtovou, Monikou Švábou a Dashou. CD je ke koupi v pokladně předprodeje, ve foyer Nové scény a v e-shopu muzikalexpres.cz.

Rok jedna pro studenty

Divadlo J. K. Tyla bylo ve dnech 21. a 22. září 2021 součástí festivalu Rok jedna ZČU, který se konal v univerzitním kampusu na Borech a také v budovách ZČU v centru města. Čtvrtý ročník akce, jež cílí především na studenty prvních ročníků, byl výjimečný tím, že byl součástí oslav 30 let Západočeské univerzity. Plzeňské divadlo se dlouhodobě snaží vycházet vstříc všem studentům, nejen výběrem titulů, jež doplňují povinnou četbu nebo témata výuky, ale také zvýhodněným vstupným. Jednou z nejoblíbenějších nabídek je tzv. studentský last minute, kdy si studenti mohou zakoupit vstupenky na vybraná představení za více než příznivé ceny. Více informací na webu divadla v kategorii vstupenky.

Diana Řeháčková, Vojtěch Frank

Intro '21 pokračuje

Projekt Intro '21, představující veřejnosti vítěze soutěže nových původních českých muzikálů, pokračuje po diváky nadšeně přijaté říjnové premiéře muzikálu *Otrást vesmírem* novinkou *Píseň pro Ninu*. Muzikál o lásce, zradě, žárlivosti a jazzu z dílny mladé autorské dvojice, skladatele Vojtěcha Franka a libretistky Diany Řeháčkové, se divákům představí 11. a 12. března na Malé scéně. Dílo vypráví osudy zpěvačky Niny a jejích blízkých přátel z moskevského hudebního klubu mezi 30. a 50. léty minulého století, tedy v dobách tuhého stalinismu. V hlavních rolích se můžete těšit na Karolínu Krausovou, Lukáše Ondruše, Charlotte Režnou nebo Martina Holce.

DJKT. Mecenášský klub

MECENÁŠSKÝ KLUB DIVADLA JOSEFA KAJETÁNA TYLA

Všem našim mecenášům srdečně děkujeme za podporu a přejeme jim mnoho krásných zážitků na našich třech scénách plných emocí. Děkujeme, že jste s námi!

Vladimír Blažek

Bohumila Burešová

Comfort servis Plzeň s.r.o.
bronzový mecenáš

Václav Frantl

Hana Hrubá

HSI com s.r.o.
bronzový mecenáš

manželé Hulinští

Jaroslava Korbelová a František Korbel

Jana Lukešová

Eva Markvartová

rodina Otýsova

Tamara Salcmanová

Radim Skalka

Ilona Slavíková

Renata Slavíková

Milan Svoboda

Richard Šedivec

Marie Škodroňová

Kateřina Študentová

Karel Tousek a Ivana Touseková
bronzový mecenáš

Jana Valová

Věčně energická Maty oslaví šedesát let

V osmnácti si koupila prvního koně, ve dvaaadvaceti nastoupila do angažmá v Plzni a v pětatřiceti porodila syna Davida. Herečka **Jana Kubátová**, která se narodila v Praze, žije dnes v malé vesnici Štítov. Nevadí jí téměř denně dojíždět do divadla, protože štěstí vidí v harmonii přírody, rodiny a umění. Cesta do Plzně byla kdysi pro Janu spleť. Na svůj první konkurs (do operety) sice řádně dorazila, ale žádné divadlo nenašla.

„Lidé mne tehdy furt posílali k Velkému divadlu. Když jsem tu budovu uviděla, polil mne studený pot. Byla obklopena ohradou z vlnitého plechu, vedle se točila míchačka na maltu a zedníci se v odpovědi na mou otázku, kde že tu probíhá konkurs, začali smát. Vrátila jsem se ke svému výchozímu bodu – ‚mrahodrapu‘ a ptala se dál. Nejhorší odpovědi se mi dostalo od jednoho sanitáka, který když zjistil, že hledám divadlo u řeky, dlouze se zamyslel a pak řekl: ‚Tak to už je deset let zbourané.‘ V tu chvíli jsem začínala být přesvědčena, že konkurs do plzeňského divadla je nějaký vtíp.“

Když na správné místo, do Komorního divadla, Jana po dvou hodinách hledání vysílená dorazila, v divadle už nikdo nebyl. Jana odjela domů přesvědčena, že Plzeňané do divadla nechodí, protože ani neví, kde je. Maminka jí naopak lála, že chce být herečkou a ani nenajde divadlo. Naštěstí se vše po telefonu vysvětlilo, Jana se do divadla vydala podruhé a angažmá získala.

„Z celého města mi připadala nejhezčí vůně sladu, která byla cítit z pivovaru až k zastávce tramvaje u nádraží a mně připomínala vůni krmení pro koně. Zpočátku jsem si opakovala, že vydržím v Plzni nejvýše rok a pak už mne tu nikdo ani neuvidí, a vida, z toho roku se stalo čtyřicet let...“

Když se v roce 1983 stala sólistkou operetního souboru DJKT v Plzni a v roce 1986 oslnila v činohře ve hře *Lidožrouška* (pro roli Aloisie byla ochotna se nejen svléknout, ale také obarvit načerno), bylo její angažování budoucím šéfem činohry Pavlem Pavlovským jen otázkou času. Po pětiletém působení v obou souborech souběžně se Jana v roce 1992 definitivně rozloučila s operetou. Ztvárnila v ní mnohé nezapomenutelné role – Slečnu Kostovou v *Kabaretu*, Polly v *Žebrácké opeře*, Tornádo Lou v *Limonádovém Joevi* a další.

„V operetě je hodně fajn lidí a já jsem se tam naučila strašně moc. Bylo to sice něco, co jsem dělala omylem, ale nebyly to ztracené roky.“

Krásnou tečkou za hudebním divadlem byl pořad *Ztráty a nálezy* sestavený z muzikálových a šansonových melodii, který Jana Kubátová nejen napsala, režisovala, ale i zahrála. Do budoucna se ovšem své dary rozhodla naplno upsat činoherním postavám.

„Mně kdyby tenkrát řekli, že budu viset dvě hodiny za nohu v provazišti, ale bude to v činohře, tak bych za to byla vděčná.“

Temperament spojený s vnitřní složitostí jí otevřel cestu k širokému spektru rolí. Suverénní komediální výkony (*Oseta v Poprasku na laguně*, *Tekla v Ženitbě*, *Klásková v Lucerně*, *Frosina v Lakomci*) se střídaly s citlivou kresbou (*Mariana v Povídkách z Vídeňského lesa*, *Gina Ekdalová v Divoké kachně*). Jana se ni-

Jana Kubátová se Zorou Kostkovou (Kráska z Leenane, 2013)

kdy nevyhýbala hledání jedinečných povah a skvělou výzvu našla u tragikomických postav (*Krista v Tanci na konci léta*, *Rachel v Nemožných lidech*, *Maggie May v Porcii Coughlanové*, *Mattie Fae Aikenová v Srpnu v zemi indiánů*, *Olga ve Třech sestřích*). Dokonalé herectví a rozporuplnou ženu, která v cestě za naplněním zmarněného života drsně likviduje svou matku, předvedla v roli Maureen v inscenaci *Kráska z Leenane*, za niž byla nominována i na Cenu Thálie.

„Ve mně pořád funguje takové to začátečnické nadšení. Uchovávat si pocit začínání, protože je to i pocit určité pokory. Pokaždé, když už si začnu myslet, že něco umím, tak se v tu ránu přihodí něco, co mě z toho dojmu vyvede.“

V současné době Janu Kubátovou můžete vidět jako Paní Frolovou, která způsobí fatální maloměstské pozdvižení v inscenaci *Každý má svou pravdu*. Dále jako svéráznou matku Beccy ve strhující sondě do zákoutí lidské duše *Králičí nora*. Ve vedlejší roli, a přesto nezapomenutelně, se dotkla lidské existence v komickém příběhu o samotě a míjení v postavě Lékařky v inscenaci *Middletown*. A její rozmarňavá a ctizádostivá Drahomíra se v nedávné předvánoční premiéře stala skutečnou lahůdkou v pohádkovém příběhu na motivy Boženy Němcové *Chytrá horákyň*.

„Čím dál tím víc si uvědomuju, co to pro mne znamená, když se můžu fyzicky unavit, a přitom psychicky vypnout. Když vsednu na koně a vjedu do lesa, tak jsou všechny rádobý problémy najednou směšné. A když večer přijdu na představení, jsem plná nových sil – než do toho koloběhu znovu spadnu. Je to úplně jiný svět, uzavřený do sebe – ale takovým světem je i divadlo. A člověku se snadno stane, že si postaví okolo sebe zdi, uzavře se do malého světa a nechá se pohltit jeho problémy. Ať ten svět čítá deset nebo pět set lidí, stejně jsou ty mantinely strašně úzké. A když existuje něco, kam se dá vyjuktout, člověk z té dálky zjistí, že jeho svět v mantinelech není všehomír.“

Nezbývá už nic jiného, než za soubor činohry popřát Janě Kubátové vše nejlepší!

Přemluvit Janu k rozhovoru je těžké, a tak na její návrh cituji její slova ze *Zápisníku Divadla* z února 1994, jehož náleží ji nedávno překvapil, ale ještě víc to, že vlastně stále platí. Další citace pochází z článku *Západní Čechy očima Jany Kubátové* (říjen, 1998).

Klára Špičková

Muzikálové matiné (2021)

Venuše Zaoralová Dvořáková slaví

Půlkulaté životní jubileum slaví v únoru dlouholetá členka muzikálového souboru DJKT Venuše Zaoralová Dvořáková, která v letošním roce oslaví také 30 let od nástupu do svého plzeňského angažmá. Ačkoliv začínala především v hlavních rolích klasických operet (např. Annina – Noc v Benátkách, Líza – Země úsměvů, Marica – Hraběnka Marica, Rosalinda – Netopýr), v posledních letech září stále častěji v muzikálech. Z poslední doby připomeňme například Matku ve West Side Story, její výtečné postavy komediální jako Jeanette Burmeisterovou v Donaha! nebo excelentní Odu Mae Brownovou v muzikálu Duch (Ghost The Musical), ale také dominantní arcivévodkyni Sofii v Elisabeth. Venuši k jejím jubileím za celý soubor i její fanoušky gratulujeme a do dalších let přejeme pevné zdraví, rodinnou pohodu a i nadále stálý úsměv na tváři.

Pavel Bár

Gratulace pro Zdeňka Vimra

V polovině ledna oslavil krásné kulaté životní jubileum také někdejší dlouholetý sbormistr opery Zdeněk Vimr, který za 25 let svého působení v plzeňském divadle nastudoval více než 50 operní inscenací a řadu samostatných koncertů. Vedle vedení operního sboru působil Zdeněk na Pedagogické fakultě Západočeské univerzity a stál v čele sboru Česká píseň, v roce 1990 založil Novou Českou píseň, kterou řídil až do ledna 2018. Tento sbor se pod jeho vedením stal absolutním vítězem národní i mezinárodní soutěže komorních sborů na Festivalu sborového umění v Jihlavě a získal řadu předních ocenění v různých soutěžích, vydal několik samostatných CD a natočil v Českém rozhlasu desítky skladeb. Zdeněk Vimr je také držitelem několika tuzemských i zahraničních ocenění, za všechny zmiňme prestižní Cenu Ferdinanda Vacha (2005), medaili Artis Bohemiae Amicis (2018), která je udělována ministrem kultury za šíření dobrého jména české kultury v tuzemsku i v zahraničí, nebo nejvyšší sborové vyznamenání v České republice – Cenu Bedřicha Smetany (2018). V roce 2019 obdržel za celoživotní uměleckou činnost v oboru sborového zpěvu stříbrnou medaili města Plzně. Zdeňkovi za celé divadlo přejeme do dalších let pevné zdraví a mnoho radosti.

-md-

Zora Kostková

Herečka Zorka Kostková oslaví v únoru významné jubileum – sedmdesáté narozeniny. Pochází ze slavné herecké rodiny, je dcerou herce Jiřího Kostky a herečky Netty Deborské, sestrou herce Petra Kostky. „Rod z tatínkovy strany a jeho divadelní tradice sahá až na přelom 18. a 19. století. A i když jsem toužila být novinářkou nebo jsem přišla s tím, že se stanu archeoložkou, tatínek se na mě vždycky tak podíval a řekl: „Zorinko, budeš nešťastná, to se nedá nic dělat, ty jsi herec.“ Rodiče mě ovlivnili celoživotně,“ vzpomínala Zorka Kostková v jednom z rozhovorů. Po absolutoriu herectví na pražské DAMU nastoupila v roce 1974 právě do plzeňské činohry, které zůstala věrná po celý svůj profesní život. Naposledy se na plzeňských divadelních prknech objevila v roce 2015 v inscenaci hry Jednotka intenzivní lásky, kterou napsal i režíroval dřívější manžel Zorky Kostkové Antonín Procházka. Během své kariéry zde ztvárnila přes 140 rolí širokého žánrového rozpětí. Ráda vzpomíná například na svoji Varvaru v Čechovově Višňovém sadu, na Evy Mearovou v Drobečcích z perníku nebo na Princeznu Kosmopolis ze Sladkého ptáčete mládí. Kromě samotného herectví se věnovala také herecké pedagogice, učila fonetiku i komunikační dovednosti, napsala pohádku pro děti Mlhášek, která vyšla v česko-francouzské jazykové verzi, nebo divadelní komedii Zmýlená platí. Hojně spolupracovala s Českým rozhlasem, prosadila se v dabingu a objevila se také před kamerou v několika televizních seriálech. O herecké práci uvažovala například takto: „Provází nás pořád jakási schizofrenie – jsme herci... normální lidé, ale zároveň jsme i postavami her, které nás neopouštějí ani v soukromí – a tohle ne vždycky každý zvládne. Ale takhle to prostě v divadle je! Myslím, že je důležité dokázat oddělit profesi od života.“

Zdeněk Janál

Řeči (2008)

Rozloučení s Viktorem Vrabcem

S upřímnou soustrastí rodině, přátelům a kolegům oznamujeme veřejnosti, že 2. ledna 2022 nás navždy opustil dlouholetý člen souboru činohry pan Viktor Vrabec. Narodil se 18. května 1941 ve Vysokém Mýtě. Jeho maminka byla dcerou starosty města, který byl popravený za okupace. Viktor navštěvoval základní školu v Jindřichově Hradci a ve Vysokém Mýtě studoval gymnázium. Stal se přeborníkem kraje ve stolním tenise, veslování a orientačním běhu. V Pardubicích vystudoval Pedagogický institut, herectví na brněnské JAMU. Po absolutoriu hostoval v Divadle na Vinohradech, Divadle J. K. Tyla v Plzni a v Národním divadle. První jeho rolí v Plzni byl Nikolaj Turbin ve hře Michaila Bulgakova Dny Turbinových, brzy přišel Goethův Egmont (obě v režii Svatopluka Papeže). Následovala celá řada rolí širokého repertoáru, poněkud více v režii Oty Ševčíka – Cassio v Othellovi, Pelops v Námluvách Pelopových, Faust v Urfaustovi. S Pavlem Pavlovským alternoval Hamleta. V Národním divadle s Jiřím Sovákem alternoval roli JUDr. Hudce ve Štěchově Třetím zvonění a s Miroslavem Zounarem rolí Mlynáře v Jiráskově Lucerně. Obě role předtím hrál také v Plzni. V roce 1979 přestoupil do pražského Divadla S. K. Neumanna v Libni (později Divadlo pod Palmovkou), kde setrval do roku 1993. V té době hrál také často před televizními kamerami, značnou popularitu diváků mu přinesla hlavní role Viktora Hájka v seriálu Evžena Sokolovského Zákony pohybu. Věnoval se i práci v dabingu (režie a úprava dialogů) a v rozhlasu. Za svou dlouhou kariéru ztvárnil více než 110 rolí. V roce 1998 byl uměleckým šéfem Pavlem Pavlovským přijat zpět do plzeňské činohry a stal se opět platnou posilou pánské části souboru, který měl z duše rád. Do důchodu odešel v roce 2016, kdy se též objevil v roli otce titulní hrdinky ve filmu Já, Olga Hepnarová. Milý Viktor, činohra ti děkuje za mnoho inspirativních chvil. Vždyť není smrti tam, kde byl život vyplněn prací, láskou a obětavostí.

Klára Špičková

Jubileum Jiřího Pánka

Významné životní jubileum oslavil v lednu dlouholetý člen opery DJKT Jiří Pánek. Do orchestru opery přišel v roce 1970, do skupiny prvních houslí, po čase se stal zástupcem koncertního mistra Františka Drse a posléze i koncertním mistrem. Jeho činnost v DJKT vyvrcholila v letech 2006–2012, kdy stál v čele operního souboru jako jeho šéf. Klatovský rodák po studii na Konzervatoři v Plzni se stal členem plzeňského operního souboru, kde působil přes čtyřicet let. Plzeňské divadlo miloval a miluje, vážil si celé řady umělců nejen z opery, ale jak tomu dříve bývalo, dobře znal i umělce z dalších souborů – operety, baletu i činohry. V divadle trávil většinou celý den. Bylo proto pochopitelné, že po odchodu Jana Zbavitele zpět do Brna nabídl tehdejší ředitel DJKT Jan Burian uvolněné místo šéfa opery právě jemu. Věnoval se mu maximálně, byl nesmírně citlivý ke všem členům operního souboru, na základě velkého rozhledu vybíral vhodné hosty na role, které nemohl obsadit z domácích pěvců, podporoval mladé talenty, vytvářel inscenace s ohledem na plzeňského diváka. Pozval řadu vynikajících českých operních režisérů (Ladislav Štros, Václav Málek, Jana Kalíšová, Magdalena Švecová) a dal příležitost i režisérům začínajícím (Zbyněk Brabec, Dominik Beneš). Z jeho podnětu vznikla i řada populárních Matiné a podporoval i představení pro dětského diváka.

Zbyněk Brabec

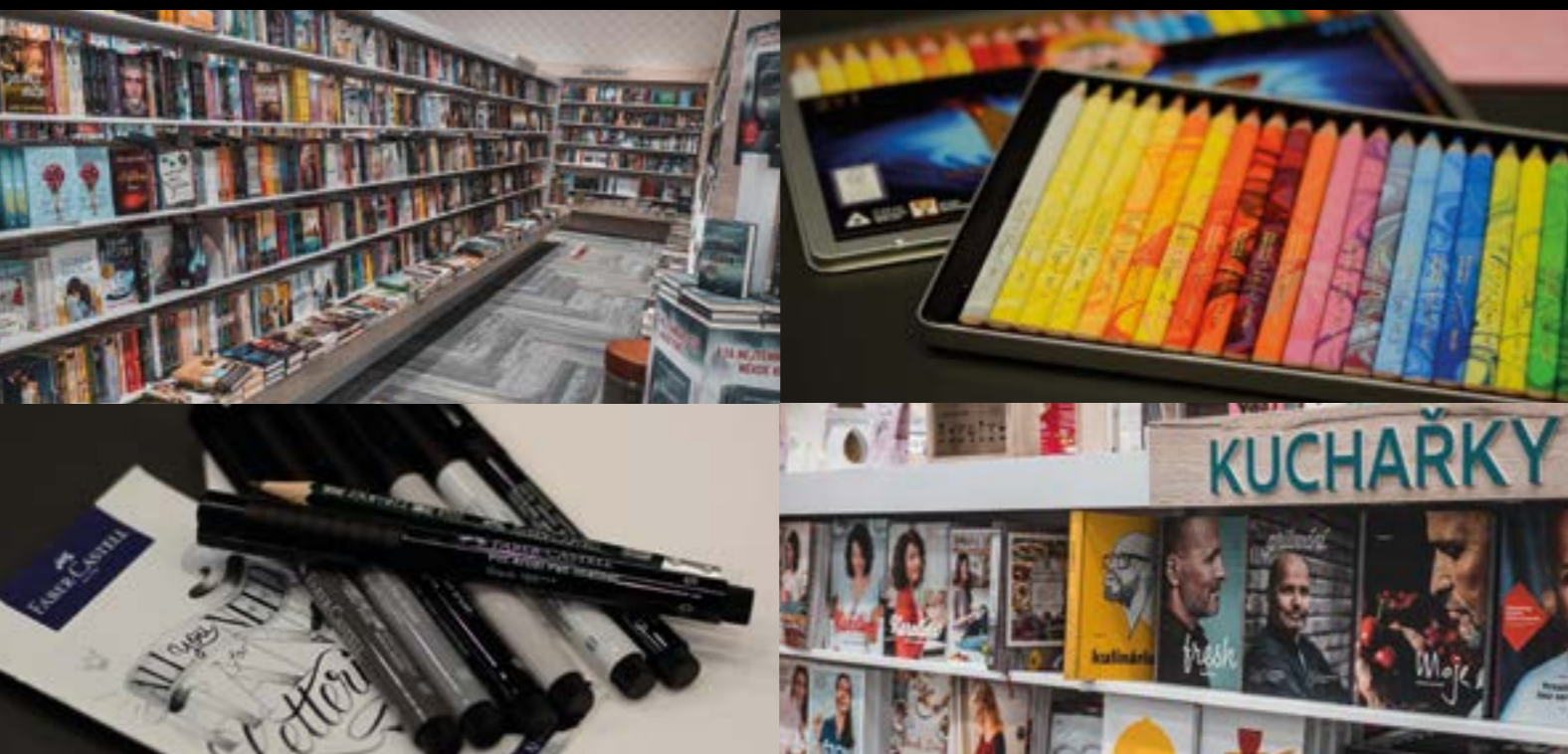
Gerta Járová

Se značným zpožděním jsme se dozvěděli smutnou zprávu, že 28. října 2021 zemřela ve věku 86 let dlouholetá kolegyně a členka tehdejšího souboru muzikálu a operety Gerta Járová. Do našeho divadla nastoupila již v sezóně 1971/1972 a působila zde i v menších sólových rolích téměř třicet let. Čest její památce.

Artuš Rektorys

Knihkupectví Luxor Plzeň Plaza

a ještě 36x po celém Česku

LUXOR ...nejen knihkupectví

luxor.cz

HOTEL CENTRAL

TERRAZA
COFFEE BAR

WELLNESS

Hotel Central
Nám. Republiky 33
301 00 Plzeň

RECEPCE:

Tel.: +420 377 226 757
+420 377 226 059

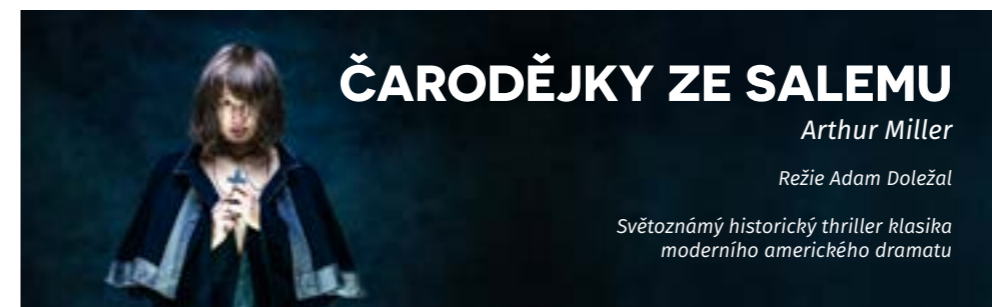
Fax: +420 377 226 064

Objednávky salonky
a restaurace 377 320 713,
nebo 737 081 975

Email: info@hotelcentral.cz

www.hotelcentral.cz

Hotel Central Plzeň

ČARODĚJKY ZE SALEMU

Arthur Miller

Režie Adam Doležal

Světověznámý historický thriller klasika
moderního amerického dramatu

BŘEZEN 2022

www.djkt.eu |

VELKÉ DIVADLO

01. Út	19:00-21:10	Brouk v hlavě	K1
02. St	19:00-21:30	Italka v Alžíru	CZ, DE, TIT H
03. Čt	19:00-21:00	Lindauer? Pákehã!	Č
04. Pã		nehraje se	
05. So		nehraje se	
06. Ne		nehraje se	
07. Po		nehraje se	
08. Út	19:00-21:10	Brouk v hlavě	KMD
09. St	19:00-22:00	Prodanã nevěsta	DE, TIT K2 sen.
10. Čt	19:00-21:15	Don Quijote	VD3
11. Pã	19:00-21:20	Soumrak bohů	K4 sen.
12. So	19:00-21:50	Alceste	CZ, DE, TIT VD5
13. Ne		nehraje se	
14. Po		nehraje se	
15. Út		nehraje se	
16. St	19:00-21:00	Lindauer? Pákehã!	VD2 sen.
17. Čt	19:00-21:20	Soumrak bohů	K3 derniéra
18. Pã	19:00-21:20	Postřiziny	VD4
19. So	19:00-21:10	Brouk v hlavě	K7
20. Ne	10:30-11:30	Matiné II. – Beethoven, Martinů, Salzedo, Hasselmans	Matiné, foyer
	19:00-21:05	Věc Makropulos V rámci Smetanovských dní	DE, TIT VD6 sen.
21. Po		nehraje se	
22. Út		nehraje se	
23. St		nehraje se	
24. Čt	19:00-21:30	Labutí jezero	sen.
25. Pã		nehraje se	
26. So	18:30	Lektorský úvod – Pravda	foyer
	19:00	Pravda	premiéra, P
27. Ne	16:00-18:30	Italka v Alžíru	CZ, DE, TIT S
28. Po		nehraje se	
29. Út	19:00-21:05	Věc Makropulos	DE, TIT VD1 sen.
30. St		nehraje se	
31. Čt	19:00-21:30	Neapolská choroba	VD7

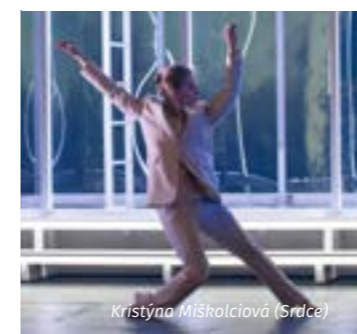
NOVÁ SCÉNA

01. Út	19:00-22:00	DONAHA!	
02. St	19:00	Čarodějky ze Salemu	
03. Čt	19:00-22:00	Netopýr	DE, TIT NS3
04. Pã		nehraje se	
05. So	18:30	Lektorský úvod – Srdce	foyer
	19:00-21:00	Srdce	premiéra
06. Ne	10:30-11:30	Baletní ateliér	baletní sál
07. Po		nehraje se	
08. Út		nehraje se	
09. St	19:00-21:10	Španělská muška	NS2
10. Čt	19:00-21:10	Španělská muška	
11. Pã	19:00-22:00	Carmen	CZ, DE, TIT K8
12. So	19:00-21:15	Vánoce na poušti	NS5
13. Ne	19:00-22:00	Něco shnilého!	NS6
14. Po		nehraje se	
15. Út		nehraje se	
16. St		nehraje se	
17. Čt	19:00-22:00	Elisabeth	
18. Pã	19:00-22:00	Elisabeth	
19. So	18:30	Lektorský úvod – Lady Macbeth – 1865	foyer
	19:00	Lady Macbeth – 1865	premiéra, A
20. Ne	16:00	Čarodějky ze Salemu	K6
21. Po		nehraje se	
22. Út	19:00-21:50	Netopýr	DE, TIT NS1
23. St	11:00-13:50	Netopýr	DE, TIT zadáno
	19:00-22:00	Elisabeth	
24. Čt	19:00-22:00	My Fair Lady	
25. Pã	19:00-22:00	My Fair Lady	NS4
26. So	19:00	Lady Macbeth – 1865 *	PV2
27. Ne	14:00-17:00	Billy Elliot	D
	19:00-22:00	Billy Elliot	
28. Po		nehraje se	
29. Út	19:00-21:45	Sunset Boulevard	
30. St	19:00	Čarodějky ze Salemu	
31. Čt	19:00-21:30	Lady Macbeth – 1865	NS3

MALÁ SCÉNA

01. Út	19:00	Jarní koncert Big Bandu Konzervatoře Plzeň	
02. St	19:00	FUN HOME	
03. Čt	17:00-18:00	Chytrã horãkyně	
05. So	19:00-20:20	Dortel	
06. Ne	15:00-16:00	Křemílek a Vochomůrka	
	17:00-18:00	Křemílek a Vochomůrka	
11. Pã	19:00	Píseň pro Ninu (Intro '21)	premiéra, zadáno
12. So	17:00	Píseň pro Ninu (Intro '21)	premiéra
13. Ne	15:00-16:35	Princezna se zlatou hvězdou	J3
15. Út	19:00	FUN HOME	
16. St	19:00-21:50	Sweeney Todd	
19. So	19:00-20:50	Green Day's American Idiot	CZ, DE, TIT
20. Ne	17:00-18:50	Green Day's American Idiot	CZ, DE, TIT
23. St	19:00-21:20	Králiči nora	
24. Čt	18:00	Setkání s činohrou na téma Pravda	foyer
26. So	19:00-21:50	Sweeney Todd	
27. Ne	15:00-15:45	Papageno v kouzelném lese	J1
	17:00-17:45	Papageno v kouzelném lese	J2
29. Út	19:00-20:15	Vyhodme ho z kola ven	MS
30. St	19:00-20:10	Kytice	

* = lektorský úvod půl hodiny před začátkem představení ve foyer
sen. = představení se slevou na vstupenku pro seniory nad 65 let

Kristýna Miškolciovã (Srdce)

10. BALETNÍ ATELIÉR | 6. BŘEZNA | 10.30

Na začátku března se mohou zájemci přijít podívat na tradiční mimopertoárový projekt souboru baletu, pořádaný v běžně divácky nepřístupných prostorách vzdušného baletního sálu v Novém divadle. Jubilejní ateliér bude tentokrát zaměřen na obě březnové premiéry souboru.

Taneční drama Srdce, dojemný příběh s citlivým tématem transplantace srdce, napsala podle skutečných osob, které jí zkrátily cestu, lékařka Milana Pokornã. Do pohybové verze jej převedl dlouholetý sólista plzeňského baletu, úspěšný i na poli choreografickém a režijním, Richard Ševčík. Druhá z premiér, **Lady Macbeth – 1865**, vycházející z novely Nikolaje Leskova, publikovaná, jak je už z názvu inscenace patrné, roku 1865. Dramatický příběh ženy, která je pro svoji lásku ochotna zajít až příliš daleko, choreograficky i režijně zpracovává Libor Vaculík, plzeňskému publiku známý inscenacemi pro něj typických tanečních muzikálů Edith – vrahãkã z předměstí či Freddie – the King of Queen, i klasičtějších titulů Romeo a Julie, Zvoník od Matky boží ad. Vaculík tvoří jako vždy na „tělo“ místnímu souboru a vy se můžete těšit na Jarmilu Hruškovicovou v alternaci s Andronikou Tarkošovou v titulní roli.

Vstupenky lze zakoupit v předprodeji DJKT nebo on-line v síti Plzeňská vstupenka. Sraz účastníků je v 10:15 na vrátnici Nového divadla.

SOUMRAK BOHŮ

Nenechte si ujít derniéru dramatu
o touze po moci, vládnutí a ovládání
dle slavného Viscontioho filmu

Luchino Visconti / Nicola Badalucco / Enrico Medioli

